

סידורו של שבת

דאספקד על דינא דבני נשא כ' בגין יקרא דהרוא יומא דחדווא כ' שניק דינוי ונסר לחדווא דמלכא :
 ז ופי' נסר לחדווא דמלכא הוא כך . כי הכס דרך המלך בעת שמחתו להראות גודל ומהות סובו ורוב
 חסדו . ואך ידע הוא שהכריות יודעין שיש לו ממונים וסמכירין שאינם ממונים רק על העושה הכריות .
 ומה עושה הסמך להראות לכל שחפץ הוא רק בצניעות ברכותיו וזמניו ולא חפץ כלל בעונשים ובמיתות
 ח"ו . קורא את אלו הממונים עם הכלי העושה אשר בידם ג"כ לשמחתו . ובעת שכולם שמחים וחדים בשמחת
 המלך . יתור לאלו הממונים להראות חדות ולחוק עם אלו הכלים שצידם . להיות משחקין עם הסיפין והקשחות
 שלהם בדרך לחוק ורכות שמחה אשר בעת הטבת המעשים ויום השמחה והמלך שמח בשמחתו ובאשפיו
 שרואה אהבתן אליו . גם אלו העבדים והכלי עושה כולן מורין על מיני שמחה וחדות ומספין לא חלא
 כרעות :

ח וזה שחמר יתחק לעשו שא נא חלק וקשקך ולא הסדה וזודה לי יודע . כי הסדר והקשקש המה ממונים
 מבחינת הדין . ואך שיש בהם דרך המלוא והוא ללמד ליד שה לפסח והגיגה והוא דרך השמחה וחדות
 שיוכל לעשות בכלי הלז . וע"כ אמר לו שא נא לשון נתיאות שישא אוחס למעלה לפסוח בהם מלוא . ולהרבות
 בהם שמחה לפני מלך עולמים וע"כ לא הסדה וזודה לי יודע ואח"ל (פרכי ד"ר) הובא בילקוט רמז ק"ד
 וז"ל ליל פסח היה ויהי לרין אחד לפסח ואחד למגיגה . שהם שמחה המקובלות לפני מקומו של עולם ב"ה
 ברוב טעונ ונחת וחדות וקוראים שמי שמחה . להיות משחם בכלי העושה את אלהים ואהבים :
 ט ולזה רמזו רז"ל (שבת קל"ו ע"ה) האי מאן דבמאדים יהיה או גזלנא או מוהלא . כי מי שזכה להעביר
 המדות הרעות שבו לעובד מה מאוד גדלה חשיבותו בעיני המקום :

באשר פרשתי מקרא קודש האמור בדברי נעים זמירות ישראל תפלה למשה איש האלהים וגו' . והוא ע"ד
 מאמר רז"ל (תענית כ"ה ע"ב) שוב מעשה דברי אליעזר שירד לפני התיבה ואמר עשרים וארבע ברכות
 (רגע) ולא נענה . ירד ר"ע אחריו ואמר אבינו מלכנו וכו' וירד בשמים . הו מרגני רבנן יתבה בת קול
 ואמרה לא מפני שזה גדול מזה אלא שזה מצביע על מדותיו על אלו מעביר על מדותיו . ועמדו כל המשרשים
 בזה אם לא ימצינו על מדותיו וזה אילו בדבר זה הוא גדול ממנו ואמר לו מפני שזה גדול מזה .
 והענין הוא על דרך שפירשוהו חכמי אמת ז"ל כי הכה ים בעובדי ה' שתי סוגי אנשים . א' הוא הנקרא לדיק
 וסוב לו כלומר שסוב וטח לו ויטה לפניו מאוד עבודת ה' כי נכבד בנפשו תולדתו במדת הסוב . וכוחו גופו ומזני
 פשעו מעט תולדתו וטח ויטה וימנך אחרי השוב . ומעולם חפץ בהשבת בוראו ולעשות לו חטונ וליך בכל מה
 שיוכל . ואין לו מניעה מלך בשמיות גופו שהוא עשר מן השמחה וטובה לתומרות ולהתאות תאות דברים שלמחה .
 כי הוא בעת נתיאותו נכבד במזג דק ורך וממנך אחר דברים הזכים והנאים ואינו נוטה אחר עבות ותומרות
 בשמיות עוה"ל להיות מן הממחווין בעם . וזה בל לו מלך כח כוונת אב ואם . בעת זיווגם אם הוא במחשבה
 שחורג וכוונה ורלויה לפני יולד כל . ואינם מכוונים להנחת עמלן . כאשר בלחנו (בשורש החמישי ענף א')
 אז הן הטול מזה יהיה גם כעב מזג גופו זך ונקי . והגון ורלווי להנחה ולתמידות כמ"ס (ברמב"ם פ"ה
 מהלכות דעות הלכה ה') . וע"כ הוא לדיק וסוב לו שסוב לו בעבודתו וכל כוחי הגוף מסכימים עמו לעשות
 סוב וילא מבחינת ח"י לי מילר כי גם ילרו יתלים אלו לעשות דברים הרגלים לפני בורא כל . והסוג השני
 הוא בהיסק ממש מזה כי הוא נכבד בעצמו ומזג רע למאוד . וכן הגוף שבו נוטה וממנך אחרי תומרות העוה"ל
 ותאותיו וחפץ להתעלה בהבחינו . ולא יעבר לו כלל עבודת ה' יתברך כי רבחה בו בשמיות עשר הארץ וממנך
 אחר שורפו . וכשהוא רואה בכה נשמתו ושכלו לעבוד לבוראו ולספרם מכל התאות ונופת לוף העוה"ל מחמדי
 גופו . מה מאוד קשה לו לעבור על תאותיו ותמדת לבנו שבו מיום הולדו ואין לו מילר הקשה העומד לנגדו
 בכל טחו ומבקש לפורדו מן העולם . וזה נקרא לדיק ורע לו כי הוא לדיק וממנך בכל דרכיו ומעביר על כל
 מדותיו הקשים שנבדל עממה . ומבטל רגזו מפני רגון בוראו ומתגבר עמלו בכל עוז נגד כוחי גופו עד שעובד
 ה' בכל לבבו ונפשו . ואך שרע לו שכל ימיו הוא נלחם במלחמה כבדה עם מלך האפון זה שטפון וסמון בקרבו
 ומבקש להעבירו על דעה קטע ח"ו . וזה נקרא נהנה מיגיע כפו שהיה הוא מורה ויגע מאוד עד שיבוא לעבוד
 את ה' וגם זה נמשך מחמתו אב ואם אז אם הם מכוונים למלואות תאותה ולהנחת גופם . וממל ככהמה נדמו
 בזה שכן הבהמה עושה המעשים אחר תאותה אז הן הטול מזה רואה בבחי' רוח הבהמה היורדת היא למשה
 לחנך . וכל ימיו יתפון למשיב הכמה שחפץ תאות עוה"ל . וכמה יתפון יגיע אדם זה להקשה העומד מכל אלה
 לילא נכבד הבהמה להכנס בכלל רוח בני האדם העולה למעלה בעבודת ה' בכל המ"ע ובשמירת הל"ה . וזה
 רמז יפה כח הן מכת האב כמ"ס (בחולין ס"ג ע"ה) כי יסוי כח הן שיהיה נעשה יפה או לא . הכל נמשך
 מכת האב כפי כח וכוונת האב בשעת מעשה כחומר :

אסנבם אם יזכה האיש הלו לעבור על כל מדותיו הרעים האלה אשר נכבד עממה . ליתן דעתו ומחשבתו
 ימים כבירים . רק להפוך ולעבור על רגזו בכל דרכיו ובכל מעשיו ולא ירף ממחשבתו הלו אף רגע .
 רק תמיד יראה ויתפון חקוני גופו להסכו לטוב ולעשות בו כל העשייות הטובות . ויחך ממנו דוגמא לחסם
 וללמוד בכל מחמדי ותפוקותיו לשבר תמדתו ותאותו הרעה שכל מחשבות . ולעשות במחמדה הלו מלוא ממלת
 תפורה כמו למשל אם מחשבות לעריות ח"ו תאותו היא בבחי' חסדים הרעים שמחלוא להשפיע ברע כידוע
 ממלת חסד הנאמר אלא העריות יוכל להצר תאותו ויראה לקיים במדה הו עממה מלוא הבורא והוא להשפיע
 לעניים

סידורו של שבת

לשמים ולעשיהם חסד למי שצריך להסדור ולגמול לחייבים טובות. או אם הוא מחמיר נגזל ולמסור דם. יוכיז יצבר תחילה ולהפכו לטוב לקיום המלכות מלכות מילה לחל חת הכן שלו שהוא מ"ע ממנו או של אחרים כי גם הוא למנוח יתקב כמ"ס ברמב"ם (פ' א' ו') מהלכות מילה) וכן בכל המדות ותחילה רשות שבו יוכל למנוח דונמחו במלכות ה' בדרך מאחר רז"ל (תולין ק"ט ע"ב) כל מה דאשר לן רחמנא שרי לן כוונתה. ואפשר עבור זה בשם ק הקב"ה לבדוק אותם זה לעומת זה היסוד כנגד היסוד. כדי למנוח בכל תחום האיסור דונמחו היסוד לפחות בתחומי חמדתו אל האיסור. מלכות ה' בהיסוד. כמו מאכל הארץ יבטח הארץ. ומכלאים סדין בלתיים כדי מלכות לקבלה האיסור להסדור חמדת האיסור לתחום מלכות. וא"כ בשאר דברי היסוד המכונים נגד האיסור יוכל לקחתו אל מלכות ה' כמו מחיר מוחל דשבוטא ויכול לקיים בו מלכות כנג שבת כחמלך רז"ל (שבת ק"ד ע"ב) כמה מעגנו רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמי' דרב אמי דבגין גדוליה ורחשי שומין ורבה מלי שבוטא לכוטד שבת כמ"ס (פס ק"ט ע"א) ודומה בכל הדברים. ואם כן הוא עושה ימים רבים ובחמיותו השלמות לבנו וטמן דעתו ומחשבתו על זה להוליך עליו משומלת וערות הארץ אריות גופו אשר קרן מחומר. אז בלכות ה' דרכו בלוחותו את עבודתו הקשה ויגיעו כי רבה היא. הנה הוא יפין עליו עין אורו ויקדש בקדושתו בעל גרו עלי ראשו. ויזכה להיות גם פריצו יפלים לחו שחמור (מ"י בראשית נ"ד) זה יורה. פי גם כמות גופו ומצינו שיש עשיה ברעם עד הנה. יתהפכו לחו ותמיד יתקדש ותחמד לתחמד בלוחותיו וית' ולהסלות לשלום מבשר מיס חיים הוא הכורס הקדושה שותפת חיים לכל חי. והנה הוא יולא ילא מכל בחי' תחום וחמדת עסקי העוה"ז ותענוגיו ולא יתלו למתעמדותיו ונעשה גופו ככברה מרוב הפליטות ושכירותו ששם בי בביטול כל תחומיו. ונעשה לבו חלל בקרבנו וגופו נעשה צד ונקי וגשר ורואי והגון להסדרת שכינת ה' ולקבלת הקדושה והסברה ויזכה לחיות ביו טעם ה' ולבקר בהיכלו היכל המלך כנגף אליהו ומשה רב"ה ששגו עם נוכח לאור באור פני מלך חיים אשר לו ואשרי חלקי שזכה לכל זאת. ותחמד חיקר נפש האדם כלל הלא סודות יל"ה כי יקר בעיני ה' המצות והסודות אלו המעשים עלמן בחייהן ומסכרין ומכניעין כל כוחי גופם עד אשר לא יפסק בו מקום להחיות לשם תחום האדם שבעולם מכל עסקי העוה"ז קרן כדור. והנה בבחי' לדיקס במסמן קריוס חיים שעי' מיתמן שמיחיתן עלמן בחייהן עי' הם קריוס חיים כי מדביקין עלמן במקור החיים ויטלין לבוא עם זה לבחי' אליהו החשבי שהוא חי עד הנה. וידוע שהמיתה נגזרת מעשיו של נחש שהוא זכרם כהמש המעשה בחמל אדם"ל שעי' נאגש גופו וכן החומרים שבו ונפסלה גווייתו מלפנת בקדש כי זאת זה לא היה מיתה בעולם כי היה האדם דר בין העליונים כמו שהוא בגופו ונפשו ואחריו חו"ל (ילקוט תהלים פ"ב) ע"פ חזי אחרתי אליהם אחת ובני עליין כולכם. היה ר' סימא אומר כל בריות שנבראו מן השמים נעשה וגופם מן השמים וכל בריות שנבראו מן הארץ נעשה וגופם מן הארץ. חזן מן האדם הוא שנעשה מן השמים וגופו מן הארץ. לפיכך עשה אלהים תורה ומצוות ועשה רצון אביו שנעשים חרי הוא כדברים של מעלה וחי' אם יולא מללך המוח ואמר לי להם נבראתי אני אומר לו על רשעים נבראתי ולא על בני ע"כ. הראה לדעת בזה כי חילו לא היה האדם חוטא לא היה מיתה בעולם. והיה גופו מזדקך ויהפך החומר ויעשה לרש בהתגברות חלק הרוחני והיה האדם משגי לעלות להשתדן בעולם הנלחי בדמות שהוא וחי' דר עם גופו בין כדבריו של מעלה כמו אליהו הניבא זכור לעוב. ואך אחר ההפך שהתגבר כח המנוגש שבו מזהמת הנפש הקדמוני ושוב לא יוכל להסתפק לנורה לדור בין העליונים ועי' קיסור הנפש בגוף לא היה אפשר גם לנפש להקרב למעלה וגמאל שלא היה חיוקן לנפשו לעולם שחזרה לחיות בעולם ה' ועי' נגזר עליו להיות יולא בכלל אל קבר. וקבר הוא אחריות קרב שעי' זה מקרב את נפשו לאור העולמים ב"ה וישוב העשר מן הארץ כשהי' הוא גוף האדם אשר נברא עשר מן האדמה ישוב לשורשו מקום אשר נוקח משם כי הגדיל בו נשמות הארץ. והיה חסוד אל האלהים אשר נתנה שמתקרב גם היא לשורשה אשר בשמים ממען. והכל כידוע מפי כחני קודש. אכן מי שהוא בבחי' היל' להיות מתגבר עליו ככל עוז עד שיבטל מכל וכל כחיו הגוף וזהו ההפך כהמש שבו מבראשית. ומתעלה ומתלהב בכל מיני חמדת ותחום לבנו להשתדן על ה' ולקצר את נפשו להדביק את שורשה ומסך את החומר שבו לנורה ונעשה גופו צד ונקי ונכסף ללרות בתפארת עוזו. עליו הכתוב אומר (ירמיה מ"ו) אם חולית ארץ מולל כפי תהיה כי עשה מנוש שהיה מחמור לכל דבר שפוטו הכלי העוה"ז ורעוה בדרך כי הייתה זוללה. ומהם הגיעו לבחינת יקר בעיני ה' כנאמר למעלה. ע"כ כפי חסיה וחז"ל (בבא מציעא פ"ה ע"א) שאפילו הקב"ה נוצר גורם מבטלה בשבילי. וכלל חף גורם המיתה שגור הקב"ה בשלם מבטלה בשבילי כיון שלא ממנו זכרם היהם מכל וכל וגופו נעשה יס ורואי לדור בין העליונים כמו ארת הששמה תמין יבא לו בחינת המיטה כיון שהולית עליו מבחי' חסד אדם ונעשה כמו אליהו ששם מי לשמי מרוב:

ו וצל כן יעקב אבינו עשה' סיוקן אדמ"ל כוונת מדברי האר"י ז"ל. ומרומו בנב' (פס פ"ד ע"א) אחריו שופרים ידעקב אבינו מעין שופרים דאדמ"ל כי הוא היה חיוקן אדם בשלמותו נמור ונעשה כמו קדש כשמה. אמרו עליו חז"ל (תענית ה' ע"ב) חז"ל אחר רבי יוחנן יעקב אבינו לא מת אמרו ליה ודי כדדי סודו פסדיו ומתו חסיה וקברו קבריה אשר ליה מקרא חזי דורש שנאמר ואחא אל תירא עבדי יעקב וגו' עד ואם ידעך חתך כדים. מקש הוא לנרש מה ירש כמים חף הוא בדיים ע"כ. וסרש"י לא מת לאלו ה' ה' ששם ומה ירש כמים חף הוא בדיים. פי' אלא בעולם כדי לגמול ברי לעיניו כמו שמשך כמלך וירא יאמר

סידורו של שבת

וְהָיָה יוֹמָם יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד ה' וְהָיָה לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו
 בפסוקים הדברים שלא חת ולכן לא כתיב ביה משה כלל רק ויטע ויאסף אל עמיו. ומצינו ראייה ממה שמאמר
 במסכת סוטה (י"ג ע"א) בעת שעירב עשיו מלקבול את יעקב במערת המכפלה עד שיביא האגרת ממלכים
 וקצת יעקב חלקו מאחו במערת המכפלה אשר הוסיף בן דן ועד לחצי נפתלי מארעא דמלכים יהיה אבי אבא
 פועל בזיון שקל קלפא מחיה לרישא תתון ונפלו אכרעי' דיעקב. פתחיהו יעקב לעיניה וחזק' ויטע
 דכתיב יתח דליק כי חזה נקם וגו'. הרי לפניך כי ממש חי הוא אלא דורמיתא קראתו כישן ונרדם וגדשו
 פתח אבא הוא עלה חי לנ"ע כמעשה דר' יבועה בן לוי (בכתובות ע"ז ע"ב) שעלה עם גופו חי לנ"ע. ואל
 תחמה על מה שלא עלה חי למרום כאליו. כי אפשר בן היה ע"פ הדבור. וע"כ אחת צריך לומר בן.
 שאל"כ שקצי לך על מיתה משה רבע"ה שהוא היה בודאי בדרגת אליהו ויותר והיה מ"ס יום בשמים ואע"כ
 נאמר בו וימת משה על פי ה'. אלא שכן עלה על רגליו ית' וגם כאן בן. ואך לפי שזיכר את גופו בשמות
 גמור עד שתתקן בו תפא' אדס"ר והיה בחיר שבאבות שלא היה בו זיהומא כל שיעקר מזהותם הנחש כנודע שעל
 בן היה משתן שלמה אלא נחלא פסול בזרעו והוליד י"ב שבטי ית' הרי הומא למרכבה השלמה בכל השלמות. על
 כי ישר הוא בשמותו גדול ולא עולתו בו כלל על כן עד הנה חי הוא בגו'ע. ויחזק לומר כי יעקב בדרגת
 חזני גופו היה בנחי' לזיק ורע לו שהזכרנו. והיה נולד בסבע לא סוב כי הלא אח עשו ליעקב בחי. סי'
 פנהחלה בעת בריאתו היו אחים ממש שוב בסבעו לעשו אחיו שיאל' אדמוני כולו כאדרת שער בחי' הדין החזק.
 גם כי שמו תמיד עליו שקרא שמו יעקב ע"פ העקב בחי' עקביים הרוחניים לדברים שלמטה בדרך רוח הבהמה
 שזרדת היא למטה. גם ידוע מהכחי האר"י ז"ל שיעקב רומז למספר שני פעמים אלהים עם עשרה אחיותיהם
 שהוא בחי' הדינים אשר נתהוו בשלם. ונקרא יעקב הקטן כי בריאתו הי' בנחי' קטנות ואך כי ספק עלמא
 מהיקר לו היקר ממש בכל השלמות שבהו מעלה עד שנעשה בדרגות של מעלה ממש. ואז היה בו כח לעמוד
 עד מלאך אשר בשמים. כי נעשה גופו ותומרו כלורה. ועל כזה אמרו (בטהרין י"ג ע"א) גדולים לזיקים
 יותר ממלאכי השרת. כי המלאך הנה הוא נברא בכך מעת בריאתו. וכשהלזיק מהסך את גופו להיות עומד
 ותשרת כמלאך אלהים מה מאוד יפה כמו כזה והקב"ה מגביהו ומנשאו על כל השרפים וחיות הקודש. והוא
 בנחי' למי משנה המך למי שאין דרכו להשכים והשכים שבהו לעיל (בשרש הקודש עקף ח') ע"פ. וע"כ
 אמר לו המלאך לא יעקב יאמר עוד שמך כי את ישראל כי שרית עם אלהים וגו'. כלומר כי עתה יאלם
 פנחניה יעקב המורה על הקפדות כלל כנ"ל כ"א ישראל שהוא דרגא גדולה לי ראש שעלה עד למעלה לראש.
 ומה שהי' תחלה בנחי' שאר שהוא שאור שבעיסה נעשה אלא בחי' ראש כי שרית עם אלהים כלומר אחרי
 רוחי תוהך בדרגת זו להיות ית' ח"ל מלאך ויכל ע"כ לך נחא לקריתך ישראל דרגא לי ראש שהפכת עמך
 לגמרי מעקב לראש :

וְהָיָה יוֹמָם יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד ה' וְהָיָה לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו
 וזהו חזק' לזיק ורע לו כי אדום הוא מרמו לבחי' הדם שבנפש האדם שבה מכוונות החוקים וממשן אחר
 חזני הרשע. ואך כי היה שמו יפה למאור עד שאמר ולבי חל בקרבי ואחרי רז"ל (בבא בתרא י"ז ע"א)
 תלמד שלא שלם בו ית' ונעשה מלך ישראל שמלך בנחי' ישראל שהוא לי ראש כנ"ל וע"כ אמרו (ראש השנה
 ק"ה ע"א) דוד מלך ישראל חי וקים כנאמר כיון שהוא בדרגת מלך ישראל לכן הוא חי וקים בדרגת יעקב אבינו
 שלא פת. והכל כי יאל' מזהותם הנחש מכל וכל וע"כ הם חיים וקיימים ויכל עבוד שהמיתו עמלן בחייהו עד
 שכל בחי' הגוף נהסך לרוחניות ודבר הרוחניות יוכל להחזיק משא"כ דבר הגשמי הנעשה מד' יסודות ארמ"ע
 שמוכרחים להפסד בהכרח כמ"פ הרמב"ם (פ"ד מהלכות יסודי התורה הלכה ג') ח"ל וכל המחזיר מארבע
 יסודות אלו הוא נפטר בסוף ית' שהוא נפטר לאחר ימים אחדים. ויש שהוא נפטר לאחר שנים רבים. וכל
 שנחזר מזה חי אפשר שלא יפטר להן וכו'. ואך כשהתקף לרוחניות ודומה לזורה לא יפטר מן הנפש
 ויהיו עיניה חיים וקיימים לעולמים. ועליהם אמר שלמה המלך ע"ה (קהלת ד') ונחם חיי את אדם המהים
 פנכר מנו מן החיים אשר היה חיים עדנה. כלומר שהוא ממלא ח"ו המהים שמתו מן החיים. ונחם
 חיותם על האדמה היו ממתין עמלן שלא יאמר עוד כח בגוף מכוונות המגושמים ופעולתן גדלה למאור. אשר
 המה חיים עדנה שער המה חיים וקיימים כמו אליהו דוד ויעקב. וע"כ אמרו רז"ל (שם ל' ע"א) שכיין כזה
 על משה ודוד כי המה היו בנחי' זו שהיו מחיים מן החיים וע"כ היו בנחי' חי. ודוד חי עד הנה. ומשה
 עלה למרום והי' דר בין העליונים ומה שנאמר בו וימת כבר כסברו למעלה שהי' בן על פי הדבור ע"פ :

וְהָיָה יוֹמָם יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד ה' וְהָיָה לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו לְהַשְׁמִיעַ דְּבָרָיו
 יב והפלאות גדול מעלה זו כי רבה היא נרמז בהתקן שהי' על לב אהרן כהנא רבא כי הנה בחי' הכהן הים
 תמשך בנחי' הדינים הקדושים כמאמר הקדש ונעשית חפן משפט וגו'. ואומר ונא אהרן את
 משפט ב"י על לבו. וכבר כסברו למעלה (בעקף ח' ע"ה סי') שהמשפט הוא בחי' הדינים מספר ה' פעמים
 אלהים ואך פמורה על מעלה הנפלאה בעת ההפסדות לטוב בנחיתת ישראל שהוא לי ראש לכן נקרא חפן
 חפיתת נחש. לרמוז על יליאתו מבחי' זיהומא הנחש מכל וכל ונעשה נחש חפן שהוא תכשיט כסירס". ועל
 כן היה ניתן כנגד הלב לאכזר על ההפסדות חלואו הלב הנמשכין מפורש נחש להיות נעשין מוכן בחינה חפן
 פכשיט כנגד הלב לנרמז עם התאווה ההם תכשיטין וקישוטי הכלה הידועין ל"ח ויתן על לב אהרן דרגת
 גו' סחוד בגדול כידוע שפורה הכהן הוא פחדם החסד וכסרם הכהן הגדול להורות על שורש הדינים

סידורו של שבת

שש הם רחמים גמורים וחסד גדול מאת האל יתעלה כאשר בארנו שם. ולפיכך אמרו חז"ל (זבחים פ"ח ע"ב) שהן מכפר על הדיוטות כלאחר ליל של המחתה הדיוטות הוא רק בשורשן. ולפי שהחן מרמז על שורש הדיוטות הנה הוא ממחיק ומכפר על כל הדיוטין. גם כיון שהוא מרמז על מעלה זו של ההפסדות הנחה לחן. והוא בחי' ישראל שבתנו למעלה שאף גורם הציחה שהוא חק לכל באי עולם נחשבל כנגדו מל"ש שחר הדיוטות שגולן ומבוססין נגד בחייה זו. וע"כ מכפר על הדיוטין. ועברו שתי המעלות אלו אמר' החורג רבוע יהיה כסול. כי הנה שורש הדיוטות ידוע שהוא בחי' מדת הבינה שהוא חירות ויובל הגדול מכל בחי' הדיוטות וגרמז בלוחיות י"ה שבשם הגדול הו"ה כדרך כל השמות תהלי' י"ה כאשר נבאר להלן. וגמלא אחס למד שהחן הי' מרומז בלוחיות י"ה. ובשם ישראל' י"ה וכוונתו כמכר. ושניהם הם מספר תקי' גי' ב"ש רבו"ע. וע"כ היה לדרך להיות רבוע כסול להורות על מקום אחיזתו בכפילה רבוע שהוא ישראל' וי"ה שבשם. והואיל שהיה מרמז על בחי' אלו לוחה התורה הקדושה למלאות בו שמים עשרה אבנים. כי הוא בחי' שלמות דרגות יעקב שהוליד י"ב שבטי י"ה ולעומתן היה בו י"ב אבנים וחקוקים עליהן שמות שמים עשר שבת. ורומז על לוחיות י"ה הרי שמים עשר שבטי י"ה דוגמת יעקב. וע"כ אמר הכבוד והאבנים חקוקים על שמות בני ישראל וגו' להורות על שלמות דרגות יעקב עד שנקרא ישראל וע"כ הוליד במספר שנים עשר בחי' מרכבה השלמה והם מרכבה לאחור י"ה עד שנקראים שבטי י"ה וע"כ היו חקוקים על החן שמרמז על דרגת חן שאל משורש נחש עד שנעשר בבחי' ישראל ורומז על לוחיות י"ה כלאחר ואפסר לזה אמר וירכסו את החן משכמותיו אל פטמות האחד. י"ב כי גם האחד ירמז על דרגת יעקב בבחייה זו התגברות הנ"ל. כי דוע שדרגת יעקב היה שהיה שומר הכהנים וכשנשא אז לאה היה בן פ"ד שנים ואמר לראובן כחי זהה וראשית אנוני שהוא היה טיפה ראשונה שלו וכל ימיו היה מתגבר עליו על ידו הקשה שלא יפוזר זרעו ידיו. וזה מרומז באש"ל שחי' גי' מיל"ה לומר כי שמו דרגות ברות המילה גם ירמז על אל"ף פ"ד של הפ"ד שנים אתה תחת רבוע א"ה של עולם שלא ללאח חולה. וגם אסוד בוא' ירמז על בחינת יעקב כי בחורה נחשב לפעמים בלא ווא' ולפעמים צוא'ו. וגם הוא ירמז על דרגת יעקב כי הוא' הוא הבכירה הבכירה מן הקלה אל הקלה דרגת יעקב כנודע. וע"כ היה גם בו ב' אבנים חקוקים מ"ב שמות בני ישראל ונחיות על כתפות האחד. ואך הוא היה רומז על בחינת יעקב הקטן בעוד שהיה לוחם במלחמת מלוא עם יצרו קודם שהגיע אל מוב שלמותו להיות ישר אל מלאך ויובל לו והיה בבחי' ווא' בלא אל"ף נחיות כי לא היה בלמות המדה ליכנס במקום פלא העליון ואחיות אל"ף וגדו' הוא' ב' אבנים וחקוקים ששה משמותם על אבן אחת וששה משמותם על האבן השנית ממם דוגמת ווא' הוא' ואז לא היה בבחי' שבטי י"ה רק בבחי' מרכבה למרכבה לשם י"ה כאשר נבאר להלן היטב בשם כוונת האר"י. אולם נבאר שם שצוים שבת קודש או צעת אחר בשעת רבות קדושה ואחר ה' בעולם עולין למעלה לעשות מרכבה לשם י"ה עליו והוא דוגמת החן שרמז בשם י"ה ויש בו שמים עשרה אבנים הרומז למרכבה השלמה כי הוא בבחינת ישראל שעולין לראש בחי' הבינה שנקראת רא"ש כי דוע וזהם להכניס אל"ף בין הווי"ו שמיחדו עם אלוהו של עולם וע"כ כבואו אל הקודש לפני ה' שזה הוא בחינת ברות קדושה אחר ה' בעלמנו היה לדרך להיות מחובר האסוד אל החן להורות כי הקדש' כרוב רחמיו מעלה אותן למעלה להיות נשקין מרכבה לשם י"ה עליו וע"כ היה ע"י פחיל תכלה. כי תכלת דומה ליה ויש לנקות וכו'. עד כשא הכבוד שהוא בחי' מדה הגדולה הזו. ולא יזה חתן מעל האסוד לראות כי חפץ בלתי עול על ראשנו להחיר עלינו ממקום באר מים חיים במדה הזו. ע"כ נשא אהרן את שמות ב"י בחן המשפט וגו' עד לפני ה' תמיד. מורה בלשון ששדר בבחי' זו שנקראת לפני ה' כי דוע. וע"כ נחזק אל חן המשפט את האוירים ואח התומים כי אורים ותומים הוא מכפר שבת' הגדול' עם ב' כוללים והכולל. והכל רומז על אור בחי' זו הנזכרת שורש הדיוטות וע"כ נשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד הכל כאשר בארנו ופירבנו למעלה :

אחור למענינו בענין מעביר על מדותיו שהוא להעביר את מדותו הרעות שבו למוב ולעבירה זו יתעלה :
 על זה אמר הכבוד (יהושע ק"ד) כה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנהר יסבו אבותיכם משולח מרת אבי אברהם ויעבדו אל ים אחרים ואקח את אביהם את אברהם מעבר הנהר וכו'. כי ידוע שנהר המושך הוא דוגמת חסדים המצטננים ומתפשטין כשצטנן ורואים להשפיע לכל. אכן בני מימי חסדים הם. א' חסדים חסדים חסדים שהוא להשפיע לפני המאריך להשפעת טובו. ולגמול לחיובים טובות שהוא ללמד את האנשים האלוים בדרך הרע להזהירם למנוע ללמדם דרכי ה' למעור מלוחיו ויחוריו. ובכ' הוא חו"ל להיפך חסדים הרעים כעין עריות שהזכרנו לעיל שהוא השפעת הרע והלודעי ללמד את בני האדם דרך הרע כציוול תורה ומצות ה'. וזה היה דרגת מרת אבי אברהם שהיה מלמד את אבם דרך ע"א והיה עשה צלמי ע"א ומוכרן לאחרים. וזה נקרא עבר הנהר שהוא עבר השני של הנהר הרומז למדת החסד הטוב וזה הוא עבר השני חסדים הרעים. וכבר נחבנו למעלה שיפה כח הן מכה האב שיופיות כח הן הן הוא נמך מכה האב וברא כרעא לדאבו וע"כ גם הוא גורל בטבע ומזג מדת החסד הרע הזה. אמנם היה כמו יפה ויכיר את גורלו בן שלש שנים וע"כ העביר על מדותיו מדת הרע שגולד עמו ועבר את הנהר לזר הימין בחי' חסדים המצוים וכל ימיו היה רודף לעשות חסד ולגמול חסד עם כל באי עולם להאכילם ולהשקותם. ואח"כ טרם יגיע ללמדם דרך ה' שם המה יכירו את גורלם ויעיר את האנשים. וזה שאמר הקדש נעבר הנהר יצו אבותיהם

סידורו של שבת

אבותיכם משנים סדרה חזי אברהם. כלומר סדרה חזי אברהם ישיבו ודברנו היה בדרגת עבר הנהר שהוא עבר השני של הנהר לעשות חסדים הרעים בעולם. ואחריהם חזי אברהם חזי אברהם משכר הנהר מאחור דרגה עלמה של עבר הנהר לקח אברהם עלמו לזר אחר הנגידות לעשות ולהרבות חסדים הטובים בעולם. וז"ש חז"ל (פ"ב במדרש פ' י"ט) ע"פ מי יתן ספור משמאל לא אחד כגון אברהם מארח. וע"ד שפירא (דבר פ' ע"א) דם נעצר ונעשה חלוי דכתיב מי יתן ספור משמאל ופירושו שהם הקמא הוא הוא הנעצר ונעשה חלב הספור וכן ג"כ אברהם מארח מקומות הרבה בעלמו שההנהג לעשות חסדים הרעים בעולם להודיע להם מעשי ע"ל איך לעבוד נכל ע"ל וע"ל. מקומותה זו עלמה הפך אברהם ונעשה ספור ולימד את העם דרכי ה' וגייר את הגרים. והענין הזה היה דרגה הסוף רבי עקיבא שהבאנו למעלה כי הוא היה בן גרי' ונולד בסבב ומצא רב למאור. עד שאמר מי יתן לי חסד ואהבנו כחמור בחי' קליטה קשה על מרחו ועוד. וז"ל בדרש ח' עליו הפך עליו מעבר אל עבר והיה נהנה מיגיע כפו שהיה יגע וסרה למאור עד שהעביר על כל מדותיו הרעים להסכן לסוב לעשות עממן טובות. ומה שה' בדרגה החמור עסק ח"כ בבורה ונעשה בנחי' ישכר חמור גרם כמ"ס (בלק"ת ויחי) ושם מובא כי היה בדרגה יעקב כי עקיבא הוא אחותו יעקב. וגם חזרי יעקב הוא יחיותו רבי עקיבא. והכל בדרך הנזכר שהיו שמים פ"ן בסבב מוצג תולדותיהם ובחפצם ח"כ לסוב. ולא רבי אליהו בן הורקנוס שאביו היה גדול הדור והיה נולד במצג הסוב והיה נקרא רבי אליהו הגדול י"ס גדולת מעלתו בסבב מוצג חולדיו. וע"כ ילא ב"ק ואמר לא מפני שזה גדול מזה בגדולתו ומעלתו בבורה ויורשת חסד אלא שזה מעביר על מדותיו. פ"ל רבי עקיבא היה מעביר על מדותיו כ"ל שהעביר מדותיו הרעים לסוב חסד חסד מעביר על מדותיו כי לא היה לר"ך לזה כאמור. ולפי שבעני הקב"ה יקר מאוד דרגה זו וגדול הנהנה מיגיעו יותר מירא שמים כאמור רז"ל (ברכות ח' ע"א) ורומז לבחינה זו שגדול וחביב לפני הקב"ה זה הטור במצג הרע ונהנה מיגיעו שניע וסרה עלמו למעלה בוראו. יותר מירא שמים ממי שהוא ירא שמים בסבב וזוין לר"ך ליגיעה. וע"כ ענהו ממדומים לרבי עקיבא בספלו. והנה ידוע מדברי האר"י ז"ה"ס שם מש"ה רומז על מספר קר"ה וז"ל ילידות של הכל גי' מש"ה ז"ה ילידות הרומזים לקר"ה המה מבחי' הרעים וטמו מרמז עליו כי אחיות ק"ר שלו הוא ק"ר משק"ר ומקרי וח"ה הוא רומז לח' של חמץ שעיקר חטאו הוא בנח' כי אין בין חמץ למלח אלא כחלל יומא הוא הטיפה דיו שבין ה' לח'. רמז משנה סיקור ח' כולם עם הל' ילידות של הכל נעשה מכולם שם אחד. משה רומז לבחי' החסדים מספר עשר שמות הוי"ה והרבעה שמות אה"ה פ"ה כי הפך את כולם לסוב. וגם רמז בשם משה כי מן השמים משיחיהו שהוליד עלמו מכל תולדות הלב עד שנעשה כולו רוחני בבחי' איש אלהים. וארז"ל (מ"ד דברים י"א) מחזיו ולמעלה אלהים. שזכה להיות דר בין העליונים כמו בחסותיהם. ועל שדבר הזה מועיל מאוד להיות תפלתו מקובלת ורואי' לפניו כמו י"ח. כענין הפסל רבי עקיבא שנענה מיד בתפלתו ע"כ אמר תפלה למשה איש האלהים. שזכה הוא החפץ הכונה ורואי' להסתכל בסיבה בבחי' משה איש האלהים. להפך כל בחי' הרעות הנרמז בשמה סיבה נעשה מהם משה עם בחי' איש אלהים כזה רואי' להסתכל בסיבות תפלתו בניינו מקומה של עולם ב"ה. ואל זה רמז חז"ל (ויקרא ק"ה ע"א) ג' חיוון דאקרי תפלה. תפלה למשה איש האלהים תפלה דא' דלית בנייה בנך נא אחרא וכו'. כי לא קם בישראל כמשה. ומי עלה למרום כמשה. וע"כ תפלתו מקובלת יותר מכל שאר האשים. ועל כל הפעין הלא אח"ל הלא מאן דמאמרים או גולגל או מוהלא כאבר הכאנו למעלה. כי זה שטור במאמרים יחמך סבב מוצג לספור דם אדם כידוע. וכיוצא חז"ל ללמד אדם דעת שיהסרך בסבב ומצוה לכתוב מלכות ה' והוא לקיים מצות מילה בבנו או בנן חבירו כמו שהבנו למעלה. ובזה נכון יחי' לעלות במעלה רבה וגדולה עד מאוד:

ואי ועל זה רמז הכתוב ואמר לו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה היא העולה וגו' כל הפרשה עד אהרן חמיר חוקד על המזבח לא הכנה. והוא קושי ההכנה בכמה דברים. א' מה שפחה בלימוד תורת העולה איך להחנות בהקדמת קרבן עולה לפני ה'. וסיים מצות תרומת הדשן שהוא והרים את הדשן אבר תולל האש וגו'. ומה זה בא ללמד סדר העולה ונמלא למד הרמת הדשן במזבח בכל יום. ב' הכפלה נזויה ואש המזבח חוקד בו בשלושה פעמים בפרשה קטנה זו. שהם ואש המזבח חוקד בו. והוא על המזבח חוקד בו לא תכנה. אהרן חמיר חוקד על המזבח לא תכנה ולמה תכנה זה ש"ישים. ג' ככל לשון זאת תורת העולה הלא העולה ולמה כפל לאומרו ובאחד היה פני. ועוד שאר דקדוקים ולא בלתיך בנן ורז"ל דרשו מה שדרשו בבבא בריה. וזוהו נפרסו בדרך הרמז בחירה. ונאמר שהוא מרמז על בעלי התשובה שרואין לבוב בחמת לפני בוראן בחמירות לבבן בשלמות האפשרי לפי כוחן. ללמדם סדר הנוכח ורואיה לפני ה' הריהם בחסונה. ולפי דרכו למעלה בשם שפארונו בענין מעביר על מדותיו. כי שני סוגי דרכים יש בענין צו"ת אחר שרואים יגיעה תשובה שלימה לפני הבורא ית'. ח' הוא מה שכתב הרמב"ם ז"ל (פ"ב מהלכות דעות הלכה ח' ב') וז"ל ומה היא תפלה חולי הנפש. ילכו אל החכמים שהם רופאי הנפשות וירפאו חליים בדעות שפלתין אותן עד שיחזרו רוס לדרך הקבוצה וכו'. וכילי הוא רפואתם מי שהוא בעל חיותו אומרים לו להכניס ענין שאת סובב וקולל לא ירגיש כלל וילך בדרך זו זמן מרובה עד שתפסק החמה מלבו. ואם היה נזהר לב יתיר עמו בנזיון הרבה וישב למטה מן הכל וילבש בלויי סחבות המצויים אף לובשיהם ומיאלה בדברים אלו עד שיערך יבנה חלב ממנו. ויצאור לדרך האמצעי שהוא דרך הסובב ולשפחות לדרך האמצעי ילך גם כן יצוי. ועל קו

סידורו של שבת

אם יצאנו בשבת כח הרשות אם היה נמוך לקח אחד ירחיק עלמנו לקח השני וינהוג בו זמן רב עד שיחזור בו לדרך הצורה והיא מדה ביוצא וכו' ע"ל. כפי לסתור דרך ח' שאם הסתלק בהשגה והרבה לעשות במדות הרעות ירחק מן עד קלם האחרון עד שיעקור מדת הרעה שבו מכל וכל ואח"כ ינהג עלמנו בדרך המיועל:

הנה יס עוד דרך אחר מעולה ומשובת מזה. בדרך מעביר על מדותיו שכתבנו לעיל. והוא בדרך מחמיר ר"ל הצדיקים כמה שחפצים בו מתרעים. ושיעורו כי לא די שהוא פורש מן העבירה בכל שלמות יכולתו ומשקט אחרים להפס ולראות במסן מי יאל לבא לעבור העבירה הזאת כלומר מחלוא מדה רעה שבו הוא בל להסתלק לעשות מעשה רע הלא. בדרך מחמיר ר"ל הרואה לעקור ע"ל מחלואו ישרש אחרים כלומר הרואה לעקור עבירה שהיא זרה מחלואו הוא העבירה האחרת שעבר ורואה לעקרה שלא יבוא עוד לעשותה מה ישרש ישרש אחרים כלומר להסתלק על שורשה על מה אדניה הוסבנו מחלוא מדה רעה שבו בל לעבור העבירה הזאת. למשל אם עבר בגנבה וגזלה ואחלה. הנה שורשה נלקח מהמדת הממון שבו שרואה ומחלואו וחומר להסכות הון מהבל וכל מה שיש לו הכל אינו משפיק לו ואינו די לו ויחזר ויחזר לדרך לו. וע"כ הוא פועל לעשה בכל עוז כחו לרמות את חבירו ולהטות אותו במקרה ומחמיר ובשאר מו"מ. ואם אף זה אינו די לו. מעט מעט בל ליד גנבה גמורה או גזלה שכן אמרו ר"ל (שבת ק"ה ע"ב) המעביר בלוי בחשאי והמחזיר משתויו בחתמו ייאל בעיניך כעובד ע"ל שכן אומנתו של ייאל. כיום אומנו לו עשה כך ומחמיר אומר לו עשה כך עד שאומר לו עבוד ע"ל והולך ועובד. הכי שכתבנו מתחיל לעשות עבירות הקטנות יבוא מזה לעבור עבירות חמורות מכריחות ומיתם ב"ד. ובעבירות מאכלות אסורות ודאי איסור או ספק איסור. שורשו נלקח מחמיר מחלוא רעה שמתחיל להפסל למלאות בפניו ותחתיו כמה שבל לידו וקשה לו להממין דוממי סיב"ל מכשור"ל. דק חייב שבל לידו לא יקיימו להיות מונה לשני עשה חו שמים עד שיבדור לו אם הוא של איסור או לא. ותוספו חייב לשני כחלל יסור וכו' ויחזיר ויחזיר מה שיהיה אם כבר גמור או קלם איסור יס בו. ומחלוא יבא לרואי איסור כ"ל. או שחלל במחשבות ומלשונות של שכן. וכמה הגדיל עמו כזה עד שיהא מכלל נדר חלל כי אמרו אין אדם חוטא ולא לו וכשרוא חוטא בדבר שאין עמו לו הנאה ממנו רק לאחד את חבירו ולחפרו וללעורו קל מכיון יאל מכלל אדם. הנה שורש העבירה הזו נלקח ממדה הרעה החמורה מכל המדות רעות והוא מדת הגסות רוח וגבהות הלב שנקרבו שרואה להיות מחנאה על כולם ולהיות מושל בכל. וישט בעה בשל אחרים בקנאו את קבלתו עליו ואין רענו שיהיה חבירו דומה לו בזה ובעושר וכדומה. ומכא"כ שיהיה גדול ממנו ורענו שיהיה לו הפחדת מן האדם. שכלל יפארו וישבחו לימר כי אין כזה בעמלה. וכל מה שרואה ביד חבירו אם מעט ואם הרבה. הוא לקונה. עשיו וללמנו בלדיו. וע"כ רואה לאבדו ביד ולחפרו סענו. והכל ממדה הרעה הזו גבהות הלב שפאנו לפני הקב"ה יומר מכל המדות רעות. והוא נחב ומחנב לפני ה' כמחמיר הכתוב תועבה ה' כל גבה לב ואין אני והוא יכולין לדור במקום אחד. אל ולמד בדברי חכמינו ז"ל (בתוספתא סוטה ה' ע"א) חומר וגנות מדה זו. ותראה אם יש לך להסתנאות. כשחשה שגא. ומרחק ומבזה ומחנב ופסל לפני בורא כל עולמים ב"ה וב"ש ע"י מדה הזאת. ואמרו שאין עשרו נעטר וסכיה מיללה עליו ע"כ. הלא מראה מה שכתב (הרמב"ם ז"ל סא) אשר בכל המדות לך חלל להמחמיר בדרך המצא חון משני מדות רעות אלו גבהות הלב וכעס שחלילה לו לנהוג בדרך האמנטי דק בחליות השגלות. ח"ל ויש דעות שחלל לו לאדם לנהוג בביטוינות אלא ירחק מן הקלה האחד עד הקלה האחר והוא גובה הלב. שאין דרך המורה שיהיה האדם עמו בלבד אלא שיהיה שכל רוח ומחיר רוחו נמוכה למאוד. ולפיכך נאמר במשה רבינו עמו מאד ולא עמו בלבד ולפיכך לוו חכמים מאד מאד היו שכל רוח. ועוד אמרו שכל המגביה לבו כבר בעיני שגא' ורס לבדך ושכחת את ה' אלהיך. ועוד אמרו שמתחיל מאן דלית ביה גסות הדומ ואפילו מקצתה. וכן הכעס מדה רעה עד למאוד וכו' והאריך שם בענין הכעס ע"כ. ועבור כל זה שכל העבירות החמורות הקלות הכל נמחך מהמדות רעות אשר נשרשו בקרבנו מאז. ע"כ האו הנא ענה מוכה קל משפט לו ואמר ישרש אחרים סי' שיראה להפס אר שורש העבירה שמתנו נמחך ויעקור מלבו שורש מדה רעה שבו לא יוסי עיניה שרע בלבד שיקבל עליו שלא לעשות עוד העבירה הלזו אם לא יעקור מלבו שורש מדה הרעה השיך אל העבירה הזו. כי משורש נחש יאל לפע אם נשאר השורש ויבדלו מולאי ענף אף יעשה פרי לזינתו פרי כל חשאה ויבדלו ח"י יחזור לסורו וע"כ הרואה לעקור עבודה הזרה מחלואו היא העבירה הזרה מאת דק ישרש אחרים שיראה לעקור אחר עס השורש שנה היא המדה הרעה אשר נשרש בה ואז לבו ייחס נכון כמות שיוכל להגלל מן העבירה הזו לעולם. ואחרי חחזה משומי אמוני ישראל בכל שנה ושנה בהגיו ימי הארץ וימי השמיטה ובפסח ביום הכפורים כולם כאחד עושין חטובה בכל לבבם ונפסם ומקבלין עליהן עונות פשעיהם ואחרי מורכיהם ומעשה מכותם לעבור את ה' בלילה רעה כל אחד לפי ערך זכות נפשו וזמן לבדו ויכנסו קידם ויה"כ בן מקבל עליו בלבד כלום העשיר לעבור לטוראו בזהה בלילה לקדשו. ויחי כלשאר יעברו ויחס האריות האלה ימי משפט. חוזר לקדמותו ולעשים כמעשהו בזהה העברה בל יחזר דבר. ולא הועיל לו כלל כל חזרתו בזה וקבלת הלב מה שקיבל על עמו שלא לחזור לעבור העבירות האלו שחודש עליהם ביו"כ זה. והוא הדבר אשר אמרנו שאין הדבר חלוי בחמירה מה שאומר שלא לחזור עוד לסורו אף לא בקבלת הלב שיקבל עליו בלב שלם שלא יעשה עוד העבירה. יתושו להיות בן. אך הנה נזאם נאות לנו שיעשה

סיפורו של שבת

השורש מלבו שהוא מדותיו הרעים של כל העבירות שמרגיש נפשוהו שמורגל נשמות' וישמר ויכניע מורש' לבנו שלח' ותמוד להרבות הון ההכל ויסתפק בזה שנותן לו הגורל ית' אם מעט ואם הרבה . כי הוא בוראו ויודע כל הפרכותיו וכל מחשבותיו עליו . ואם ניתן לו מעט יסתפק במעט שיש לו . וכל האדם הוא מובטח מאת האל יתעלה על גדר די סיפוק מה שהתעך לו בהכרח להיות פת במלח ויכל וזים במשורה ישעה ולכסותו עלמו בפחותיו המלבושים להגין עליו מפני הקור והמים ולזון בניו ובנותיו כשהם קטנים . על זאת מובטח כל אדם שיעיל לו בחסד האל ב"ה כשישחל קלף להגין לו ספרו ומצונו כחאמר הקדש ובנכתיף בכל מעשי ידיך כידוע ממסרי קודש . ואך עשה נכנס לו מחסרות העולם בגדר די הסיפוק והכל דמה אללנו שהתעך לנו בהכרח גדול . וכן בצורש מלות אכילה יסבור תאווה ותמדהו כלשר חלרנו בצורש החמשי עיין עליו . וכן בצורש נדלות הכל ככר הבאנו בדברי הרמב"ם מה שיעשה שיהיה נעקב מדת הגזירות ממנו וכן בצורש כל העבירות אם ין יעשה לעקור השורש המדה הרעה שבלבו יוכל להיות נשמר מלעשות העבירה עוד ולא באופן אחר :

יִצְחָק מלכו המדע הרעה הזאת הנה לא ישליכנה אחרי גיוו שלא להתגבר בה כל עיקר כדרך הראשון
הנזכר בשם הרמב"ם ז"ל . רק יקחנה לעבוד עמה עבודת בוראו . ובמדת החמדה יחמוד לסורה
ומצות ה' ולא יספיק לו כל מה שלמד ועשה . הכל יהיה קטן בעיניו ודומה לו כאלו אין לו כלל ממנו
הרלוין לפני מלך עולמים וחמיד ילך מחיל אל חיל להרבות בנפשו לימוד חסיד ודקדוקי מצות דאורייתא או
דרבנן . ולהיותו לרמות את יתה"ד לומר לו לבשאפנה מתנשתי אלה לבקש זכרי ובחוקך במעט מעט יעשה
יום ויומים או שבוע וחודש או שנה ישמח עוֹשֵׁק בחסרה יומם וליל לא ימוג ספר הקורה מפיהו רק בשעה
המתפרק לאלוהי הגדלה גדול . לא להיותו אותו כדרך שכתב (הרמב"ם ז"ל) חשבוני דרבי ורשב"ה רבני
אל עדותיך כי בשעה שהיה דוד ראה לקום בחצות לילה להודות לה' והיה יצרו מקטרג לומר הלא דרך
מלכים יתן בנ' שעות על היום ולמה זה תלמד עמך כ"כ תשכב עוד מעט וערבה שנתך . היה דוד המלך
משיבו לומר לו הלא אני לריך לעמוד להנציח המלוכה השלמה כי בדה היה עלי ואני לריך לרצו עמי מפני
אויבים או שחיי דברים . ואחר כך כשהיה עומד לקח לו את שלו לעסוק בחסרה ובשירות ותשבחות וזה שאמר
חשבוני דרבי כשריתי לעמוד חשבתי לעשות ונעסוק בדרכי בדרכים שלי דרכי המלך כי רבים הם . והלא כשעמדתי
ואשיבה רבני אל עדותיך לעשות מצותך ויורחק . ולאו דווקא בשונה הדבר ואמר כי בן ככל הדברים יוכל
להיות את יצרו שחשדו זאת למענו . והלא כי להתפרק לעשות רצון בוראו . וכן במדת כבודות אף שהיה
מאופה ומחושב לעמוד לפני הבורא . הנה יש דוגמה בקדושה רבון משיבחה מאוד כשהוא על שלמות הראוי .
הלא כתיב ויגבה לבו בה' . ורז"ל אמרו לעולם יאמר אדם בשבילי נברא העולם ולכאורה הוא גבוהה גדול
לומר בשבילי נבר' העולם . אך שינה בקדושה והוא כי לפעמים יעשה הית"ד לאדם לומר לו מי אתה לבקש
גדולת לדקדק בו דקדוקי מצות מאוד ונעסוק בחסרה יומם וליילה . הלא לא טוב אתה מחזותיך . והיומים
הראשונים היו טובים מאל היו מדקדקים בחירות המצות ולא ידעו ממנו שחירה וכעורה כמו צמחנו היום
וכדומה בשאר דקדוקי מצות . או בחפלה לא היו משללים באורך כ"כ . והתהיה חדק עמך ליחס
מהתפלל בלי מחשבה זרה ולא חוכל עשור כי קטן אתה במדרגתך . אך הכל נהא לעדיקים הגדולים שמעון
ואו נשמרים מכל רע ואתה תתפלל בקצור וכו' . והתורה וכו' . ודומה מחסיו הילך בהם שפתה
אחור במדת העטות ועושהו עניו מכל קטן מכל כדי לבטלו מעבודת בוראו . ועל כזה אף אתה אמר לו שקר
אתה דובר בזה וכל אדם יוכל להיות כמשה רבינו ע"ה . ואם לא על משמתי לעמוד להיות חזר מכל רע
מל"ת דאורייתא או דרבנן או אפילו מנהג ישראל הילכה לי לפרוש מדרכים שלא לעשות כמששים ולדקדק
בכל הדקדוקים שנעולם ובכל מיני אזהרות שלא אבא ח"ו לידי איסור קל אפי' מדברי סופרים ומכש"כ בחמץ
בפסח שהוא מחייבי כריתות ואזהרתו בתשרה שמאוד קשה ליחסר במשהו וע"כ זהירות גדלה בו ליחסר בכל
האפשרי . וכן לעשות כל המע' בתכלית השלמות בלב טוב ובמחשבה טובה וכוונה ואשר צווינו ממויו בקיומם שיהיו
נאמן ומאודות ויבית לקיים או אלו ולחורו ואחריו"ל (זויר ז"ל) ע"כ) התנהג לפניו במצות . ואם כה אעשה
גם אנכי לא טפל מהם וגם אני יכול לבוא לדרגה הגדולים כמורה כמוני וע"כ גם בשבילי לבד נברא
העולם כיון שגם אני אוכל להיות כמורה אם ארצה לחזק עבודתי בשלמות . וגם בשבילי נברא העולם בראשו
שביל דרך שאני מתהג אותו בו הוא בריאת העולם ובו מחדש בכל יום מעשה בראשית . אם לענין אם לעסוק
ואם ח"ו אלקלה הכנסה ודרך שאני הולך בו ימעט השפעה וברכות כל העולמות ויקיים צי ח"ו מונע צי יקרה
לאום כיון שבידי להרבות השפעתה בדרך אשרי כל ירא ה' הולך בדרכיו שפרשנוהו (בשורה החמישי ענף ד')
ואמר"ל חייב אדם לומר שאני יעשו מעשי למעשה אברהם יצחק ויעקב . והוא כי יאמר האדם מי
אני לבקש אל הקודש ולעסוק עמי בדברים גדולים הרלוין לגדולי הדור ולא בן עמדי כי אתהנה עמי בדרך
כל העולם ומה עושין כל שאינם במדרגת הגדולים גם אברהם כמורה ולמה זה אלא מכללם ובי יוכל להיות
כל העולם במדרגה עניוה . ומי יהיה חורש וזרע ועושה כל עבודת הארץ כדרך אמירת אים הענין . ולא
ידע כי אם מה שמסיתו יצרו הרע ופתי ואימן לו לכל דבר שאומר לו ולעשות כרצונו אם כה יאמר לו שהוא
גדול למאוד והוא מופלג בחסרה ועוסק במצות ומי הוא גדול ממנו וע"כ אתה לריך לעמוד על עמך שלא להיות
שיפסיעו הכל על ראשך ותהיה מבוזה בעיני כל . עתה אתה תראה להם ירך הגדולה בחסרה ובשאר דברים
ותצביה את לנו בקצור ותהיה כבידי יקיר כיךד אם עד שמגיעו לכל המעלות . שמו חכמים צנוה שיהנה

סידורו של שבת

למנוחה. כי הוא עשה ומתקופת עם ככל ומתגלה על הכל ונרמה לו בלמח שהוא החשוב שבכולם או שום להם וכל מהוויב לכבודו לעשות לו יקר ומפארת כי לו נאה ולו יאה. ויהי בהגיע לעשות מזה ממונה ה' או להסיר מן העבירה קלה או חמורה ישלו עד למטה מכל וישפילו ויאמרו לו שהוא קצן מהכל מי ומי הוא לבקש גדולה לעלות מלח המלך הקדוש והוא קצן ונבזה ושו"כ לא יכלה לדקדק במלות על השלמות הרב וליוצר מדקדוקי סופרים כדרך הדיוקים. ועל זה אמרין חסיד לו כמאמר רבותינו ז"ל הנראה גי מתי יגיעו מעשי וכו'. והוא היות אמת כי קצן אני במעשי. ואך הלא אב א' לכולנו לא א' לכולנו והשמות הם חלק חלום ממעל אפי' נמחם השמות שבשמותים. ואני מחויב לראות ולחקן מעשי שהיו כאבותי חברה ויחמך וידי הכל אם אלה. וכל זה הוא בחי' גדלות הנלך לעבודת ה' חזן מדרכים הגדולים הידועים בפסוק ויבנה לבו בה' מענין גדלות הנלך אל הקדושה. וכן שמע בכל מדה ומדה משרשי המדות הרעות בכל יוכל לקחת המדה הזאת לעבודה ה' יתעלה וכל זה הוא קודם התחלת עשיית המעלה לרין לרין לבו לבחינתו אלו כדי להשקוט וסודו עי"ז. ואך בעת עשיית המעלה ומכ"כ אחר עשיית חילתו לו לסיחה גדולה בגופו שהוא בעצמה הגדול מחבירו ויש בו קצת חכמה מה שאין בגופו כי מתבטא כוחו שיעל הוא לא יכלה ושיחקתו יפה מדבריו. והוא שאל עשה המעלה משיעשה אותה ויהשוב בתפארתו במה שהוא מסופר ומשובח בזה יותר מחביריו בכל כידוע. רק קודם עשיית המעלה וסודו לעבודה שכלל לרין תחלה לומר בשבילי גברא הטוב כדי שעי"ז יעשה על ג' השלמות והשוב ותחשק ותתלהב לבו לעשות אותם ביותר ויותר מיכלתו: יחז ובשיעשה מלח ה' במדות האלו הנה עוד יבאן בגופו לעשות מלחיו בזה החמוד והאם התבטרה שבער בו לעשיית העבירה וכן ממע בזירכו הלו ובחשוקת וחשיקת ובאם התבטרה לזו יעשה המעלה וזה נקרא אם אכלה אם ואמרו רז"ל (יומא כ"א ע"ב) זה אבן של הקב"ה כי זה האב החזק הנוער בלבו לאהבה ה' ולעשיית מלחיו. זה הוא בסיק ממע של אם הקדוש שבער בו לעבירה. כי זה האב של הסבירה הוא בעלמו אבן של גיהנם שבה יודוין עובדי עבירה כמאמר רז"ל. וזה האב שאדם מעביר בלבו למלח ה' נקרא אבן של הקב"ה והוא המלך ומכלה אבן של גיהנם אם התבטרה שהיה בו מקורס. ועל זה אמר הקרא כל דבר אשר יבא בלח מעבירו בלח וסוד. פי' כל דברי העבירות האלו מתמימות האב של האדם שבוטל בו לעבוד העבירה אין תקנה בו כי אם שתעבירו בלח וסוד שתעביר מן העבירה בלח ע"י הבערת האב שנקרב לעבודה ה' לאהבתו ויראחו בזוכרו כמה התרחק עלמו מזכורו בעת שבער בו העבירה ויכנס תחת רשות הקליפות והרע והא"ל כמאמר רז"ל (ע"א ה' ע"א) כל העובר עושה אדם מלפניו ומולתו לזרם דין רבי אליעזר אומר קצרה בו ככלב. וא"ז הללכב המבין את זאת חסידו את לבו בזוכרו זאת ולא יערב למו לקחת לכול לסיחו אם הוא תחת רשות הקליפות השולטין בשלם. וגופו ימולח תחלה ורחת ויחדר בזוכרו פנים הנעשה ע"י ח"ו בשם הגדול והקדוש הו"ה ובשאר שמות הקדושים ובכל העולמות עליונים ותחתונים. ויהיה כי יחדר לבו על כל זאת בשלימות. אז תיכף שבער בו האב לחזור ולשוב תחת רשות הקב"ה להשקט בלל כנסי השכינה ויראה לעשות מלח ומעשים טובים בכל מדותיו הרעים שפשה בהם העבירות כמאמר למעלה. ובתלבוט גדול בוער בלח אם המעלה ולאהבה ה'. ואז אם אכלה אם של הו"ה"ר ושל גיהנם. ואכלה מתלבוט עוד אל התאורות רעות והעבירות שבער עד הכה. ובכח רשפי הירח אבן שנקברו לה' כל התאורות רעות וכל הקליפות הכוזבים אותו ויכנסו בלח וימחו כדוג מפי האב. ובלבד הקדוש בלבו יעשה בית יעקב אם ובית עשו לקח בחי' ד' מלח קליפות הנמשכין מד' מלח ארץ שהיו עם עשו נעשה מכולם ק"ם מספר ארבע מלח וכולם נרפסים ונכנעים בקלין ומבטלין. בכח רשפי אבן שלהבת יה שבהבו. וזה שחמך רבא כל המעביר כל מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו וכבר נחבנו (בע"פ ב') דזה ח"י אשפי לומר כלל המעביר ימחול על עבירות כח מלח ומע"ס ע"ס. ויתכן לפי המאמר כי מיירי בבעל תשובה וכשהוא מעביר על מדותיו להפך את כולן לטוב ולעשות ממעל מלח ומע"ס ממעל כמעשי העבירה בזה היורח והמחמיר או מעבירין לו על כל פשעיו ולומר שמעבירות ממנו כל בחי' הקליפות ותאורות רעות שבהם בלבו והאליהם כליל יחלף בראותו אשר היה בית יעקב לאש. ובה יובן דברי הגמרא (יומא פ"ז ע"ב) חנו רבנן עבירות שהתורה עליהן ביום הכפורים זה לא יסור עליהן ביום הכפורים אחר וכו' ואם חזר והקורס עליהן עליו הכתוב אומר ככלב שם על קילו כסיל שונה בחולו רבי אליעזר בן יעקב אומר כל שכן שהוא משוכח במאמר כי פשעי אני אדם ותפארתו נגדי תמיד אלא מה אני מקיים ככלב שם על קילו כדכר הו"ה וכו' ולכאורה קשה הלא גם לדעת הס"ק בזה מקיים הקרא כי פשעי אני אדם וגו'. ויראה לדברינו כי מה שחמך דוד כי פשעי אני אדם ותפארתו נגדי תמיד. לא שהיה ירא של אמת לו לא היה ביום הכפורים אחר וכו' אלא שהיה לחמך לשכח אחר כי ביום הכפורים יכפר עליכם שמהל לו על אותו עון. רק שחמך היה נגדו מעשה הכחש שלו כדי לזכור האב שבער הו"ה"ר שבער בעת העבירה לקחת אותו עשה למלח ה' וע"כ אמר ותפארתו נגדי תמיד שחמך ממע נגדי הכחש כדי שתעביר על מדתי ממדת הכחש לעשיית המלח. על כן אמר רז"ל (ע"א דף ד' ע"ב) לא היה דוד רואי לאתו יעשה אלא להורוס תשובה כו'. פי' כדי להסמיכו בגדל לבו אם שבער הו"ה"ר ידע עד כמה לעלות במעלה מעלה. רשפי אבן שלהבת יה לאהבה ה' ויראחו ולחשובו ועשיית חורו ומלחיו בזהבה. ואשכך שזה רחוק מקרא (ישעיה י"ה) יעזוב רעם דרכו וא"ז און מתחבטיו כי יעזוב הוא לשון סיוע מלשון פזון תשובה שם פס' ב' י"ה"ה לו ואף שהמקרא ה' משקב בה דלילך עליו פ"ה סוף דמון כבוד וסוד הכחש מדבר נבא

יִדְּוֹלוּ שֶׁל שַׁבָּת

88

יִצְחָק רַבֵּי יִצְחָק יִצְחָק הָיָה בְּחַסְדוֹ דְּרַבּוּ מִה שֶׁהָיָה דוֹרֵךְ בּוֹ לְהַדְרִיךָ קִלְקִלִּים בְּהַם לְפָנָיו לֹא יִבְרַח
 בְּחַסְדוֹ וּלְקִיּוֹם מִמּוֹת ע"י וְלֹא אֶחָד מִן הַחֲסִידִים שָׁלָח אֶחָד יוֹסִיעַ לוֹ מִהַחֲסִידוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ אִם נָעַם חֲשָׁלוֹ וְיִצְחָק
 יִשְׁכָּנֶה לְבָבוֹ . וְכֵן נִכְּחַן מִה שֶׁחָמְרוּ (יִצְחָק פ"ו ע"ב) גְּדוּלַּת חַסְדוֹ שֶׁזֶּדוּתוֹ נִשְׁכָּח לֹא כֹזֶבֶת . וְהָיָה כִּי כְּשִׁיעַשֵׁם
 חַסְדוֹ עַל דֶּרֶךְ הַזֶּה וְשׁוֹפֵה מִכָּל מִדּוֹת הַרְעוּת שֶׁשָּׂעָה בְּהֵם הַעֲבִירוֹת שׁוֹפֵה בְּהֵם הַכֵּל מִלּוֹת ה' . הָיָה יוֹדֵי
 כִּן נִשְׁעָה דוֹגְמָתוֹ לִמְעַלֵּה לְהַעֲשׂוֹת מִן הַזִּדּוּתוֹת שֶׁלֹּא זִכְיוֹת מִדֵּה כְּנֻג מִדֵּה וְפָרִי מִתְּלָלוֹ יִחָלֵל . וְזֶה דוֹרֵק נִשְׁכָּשֵׁן
 מֵהַלְכָּה בְּחִפְזָן שֶׁבְּאֵרֶז וְלֹא כֵּן אִם שָׁב רַק מִיִּרְאָה וְהָיָה שָׁב רַק מִחֲסָדוֹ אֲבָל אִינוֹ מַעֲשִׂיר . עַל מִדּוֹתָיו נִקְחָם
 לוֹ . וְכֵן לֵאמֹר ה' וְרַק שְׂהָרָה יִרְאֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּשׁוֹרָה אוֹ בְּשׁוֹרָה"ב . וְע"כ נִמְעַם מִלְּעִשְׂתָּם . אֲבָל לְבֹו בִּקְרָנוֹ חֹזֵק
 עָלָיו לְהַחֲלוֹת לְכָל הַחֲלוֹת כִּכְהוֹן מִן עַתָּה . וְנִמְלָא כָּל הַעֲבִירוֹת שֶׁשָּׂעָה עַד הֵנָּה נִשְׁכָּשֵׁן לֹא כְּשֹׁנֵג כִּי שֹׁנֵג עַד הֵנָּה שָׁלֵף
 הָיָה עַל לְבֹו חֹמֶר הַעֲבִירָה וְגִדּוֹל הַעֲשֵׂה וְלִכְן זִדּוּתוֹ נִשְׁכָּח לֹא כְּשֹׁנֵג מִיִּרְאָה כִּמְ"ס שֶׁסֶּ בְּיוֹמָא . וְהָיָה
 מִה גְּדוּלָּה מֵאוֹד בְּה' זֶה הַכֹּהֵן הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו הַחֲסִיד . כִּי גְּדוֹל הוּא מִלְּדִיקִים גְּמוּרִים וְגַם גְּמוֹרֵה הוּא
 שְׁעוֹלוֹת גְּדוּלוֹת בְּשָׂמִי שְׂמִים לְהַעֲשׂוֹת ע"י כִּמְ"ס הַזֹּהֲרָק ע"ס וְיִדְעָה הַיּוֹם הַשְּׁעוֹת אֵל לִבְנֵךְ כִּי ה' הוּא הַלְּהִלֵּהם
 וְגו' . ס' שָׁרָק כְּשֶׁחָשׁוּב אֵל לִבְנֵךְ הַלְּהִיב אֵת לִבְנֵךְ מִרַע לְטוֹב אוֹ חִיפָה נִשְׁכָּשֵׁן מֵהַלְכָּה שֶׁהוּא הִדִּין הַיּוֹם שְׂהָרָה
 הַרְעוּתִים כְּנֻג מִדּוֹת מַעֲשִׂיר בְּהִירָה רַע לְטוֹב בְּדֶרֶךְ דָּם וְנִשְׁכָּח חֲלָב לֹא נִשְׁכָּשֵׁן מִדִּין לְרַחֲמִים . וְגַם
 בָּהֶם אֲשֶׁר לִפְנֵי מֵאֲמֵר הַמְדַּרְשׁ רַבֵּה שֶׁזֶּה הַקִּבֵּץ בְּמַעֲשֵׂי הַלְּדִיקִים וְרַעֲשִׁים וְלִיּוֹת יוֹדֵעַ בְּמֵה הוּא חָפֵץ כְּשֶׁהוּא
 אֲמֵר יוֹרֵא אֲלֵהֶם אֵת הָאוֹר כִּי טוֹב הוּא אֲמֵר בְּמַעֲשִׂיָן שֶׁל לְדִיקִים חָפֵץ וְלִיּוֹת חָפֵץ בְּמַעֲשִׂיָן שֶׁל רַעֲשִׁים כְּאֶשֶׁר
 הַכֵּלָּא לְעוֹל (נִשְׁכָּח הַרְעוּת) ע"ס . וְחֹזֵן מִדֶּרֶךְ שְׁפִירָתוֹ שֶׁסֶּ . גַּם בְּדֶרֶךְ זֶה אֲשֶׁר לְבָאָרוֹ . כִּי אַחֲרֵי רִאשִׁית
 עִכְ"כִּי גְּדוֹל וְחָשׁוּב בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם יִבְרַח זֶה הַחֲסִיד הַבִּנְיָן שֶׁהוּא נִשְׁכָּשֵׁן עַל דֶּרֶךְ הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁבְּאֵרֶז . וְהִיא הַהוּא
 אֲסִימָה לֹמֵר שִׁיחֲסוֹן הַבִּנְיָן בְּחַסְדוֹ הַרְעוּת וְנִשְׁכָּח . בְּכִי שִׁיחֲסוֹן אִינוֹ בְּחִיבָה רַבָּה וְהִיא לְפָנָיו לִנְחָם גְּדוֹל .
 כִּיֹּן דְּכִיֹּן וְלֹא יִשָּׁה אֵת הָאוֹר כִּי טוֹב וְהָאוֹר הוּא שֶׁבְּאֵרֶז אִינוֹ מִתְּחַלֵּל בְּיִיחָיו שֶׁל אֲמֵר חֲסִידוֹ בְּמַעֲשִׂיָן שֶׁל
 לְדִיקִים יִבְרַח הֵמָּה הַלְּדִיקִים מִתְּחַלֵּלִין וְעַד כִּיֹּן לְדִיק דְּמִשְׁקִירָה וְכִמְאֲמֵר רַז"ל אִינוֹ וְלֹא אֲמֵרִים אֲשֶׁרִי מִי שֶׁלֹּא
 חָסָא . יִלְיָוִי דָּהֵן בְּמַעֲשִׂיָן שֶׁל רַעֲשִׁים שִׁירָעַת הַרְעוּת וְלֹא"כִּי לְבֹו בְּחַסְדוֹ . וְרַק מִי שֶׁכִּבֵּד חָסָא יִשְׁעָה חַסְדוֹ
 יִיטַר לוֹ וְהַקִּבֵּץ קִרְאָה אִינוֹ וְנִחְמַד קִרְבֵּן וְיִדִּיד וְמוֹדֵק בְּחִיבָה וְשׁוֹפֵה מִלּוֹת וּמִקְבִּלִין אִתּוֹן בְּחַסְדוֹ
 וְנִשְׁכָּחָה . וְלֹא טוֹד אֵלֶּה מִתְּחַלֵּלִין לֹא שֶׁנֶּאֱמַר (וְכִרְבָּה לֹא) מִנְחַת יִיְהוָה וְגו' כִּמְ"ס בְּרַמְבַּ"ם הַקְדוּם (פ"א מִהֲלִבוֹת
 חַסְדוֹת כִּלְכָּס ז') ע"ס וְלֹא אֲשֶׁרִי זְקִימָתוֹ שֶׁכִּשְׂרָה עַל יִלְדוּתוֹ אִינוֹ בְּע"כִּי כִמְאֲמֵר חז"ל . וְאַחֵר בְּכִשְׂרָה עַל
 זֶה נִבּוֹא לְבִיאֹר הַסְּפִיקוֹס מִלּוֹת גְּדוּלַּת הַעֲשֵׂה עַל יָכוֹן . כִּי הֵנָּה קִרְבֵּן הַעֲשֵׂה מִרַמָּה ע"י הַכֵּל חַסְדוֹ
 בְּחִיבָה הַמְעַלָּה הַרְעוּת מִכֵּבֶר . כִּי הֵנָּה אֲשֶׁרִי חז"ל (מ"ב וְיִקְרָא חז"ל) אֲמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָי אֵין הַעֲשֵׂה
 בָּהֶם אֵלֶּה עַל הַרְעוּת הַלֵּב וְרִי . וְהִיא (בְּרִיקוֹת רַבִּי ב"ב) לֹא נִקְרָא שְׂמָה עוֹלָה שֶׁהִיא עֲלִיוֹת מִכָּל הַקִּרְבָּנוֹת .
 הִיא הַעֲשֵׂה קִדְּשׁ מִי שְׂהָרָה מִזֵּה רִשְׁתָּה הִרְבֵּן טַס יִנֵּי אֲבָל הַעֲשֵׂה אֵין בְּרִיה טוֹעַם מִגֵּנָה אֵלֶּה כּוֹלֵה לְהַקְבִּי"ה
 לִכְךָ נִקְרָא עוֹלָה שְׂהָרָה עוֹלָה לְהַקְבִּי"ה שְׂהָרָה עֲלִיוֹן ע"כ . וְלִכְלוּרָה יִתְחַסֵּה אֵת הוּא דִּבֵּר גְּדוֹל וְחָשׁוּב כ"כ בְּעֵינֵי
 הַסְּפִיקוֹס לֹא מִיִּנָּה מַעֲשִׂיָן כ"כ עַל הַרְעוּת הַלֵּב שִׁירָה דִּבֵּר קַל מִחֲסָבָה בְּלִבֵּד . וְלִפִּי מַעֲלָתָה הִיא רִאשִׁית
 לְבִפְנֵי עַל הַיִּיב כִּי יִתְחַבֵּר ב"ד . אֵין הֵנָּה הוּא כּוֹכַב הוֹלֵךְ עַל הַדֶּבֶר שֶׁאֲמֵרֵנוּ שִׁיעוֹק הַחַסְדוֹת הַנִּסְתָּוֶה
 בְּרִיָּה שֶׁכִּבֵּד הוּא לְפָנֶיךָ אֲחֵר שְׂהָרָה הַעֲבִירָה הֵלֵךְ בְּרַעֲשֵׁי הַמִּדּוֹת הַתְּלִיִין בְּלֵב . וְיִרְאֵה לְשִׁקּוֹר שְׂהָרָה מִדֵּה הַרְעוּת
 חֲסִידוֹ הַבֵּן . וְלֹא יִבֵּי יִשָּׁה נִכּוֹן בְּיִרְיָה שִׁפְרָה מִלְּעִשְׂתָּה הַעֲבִירָה הֵיחָא . וְעַל זֶה אֲמַרְז"ל (יוֹמָא כ"ט ע"א)
 הַרְעוּת עֲבִירָה קָשִׁין מִעֲבִירָה כִּי אֵת הֵיכַל טוֹבֵד הַיִּיחָה לִבֵּד וְלֹא הֵיכַל נִשְׁכָּשֵׁן בְּלִבּוֹ שְׂהָרָה מִדֵּה רַעֲשִׁים שְׂמַחֲסִים
 יִבְרַח שְׂפִירָה . בָּקִי הֵיכַל לִרְעוּת מֵאֲפֵר . אַחֲרֵי שֶׁלֹּא נִשְׁכָּשֵׁן בְּחַסְדוֹ לְבֹו . וְשִׁיעוֹק הַקּוֹשִׁיּוֹת שִׁקְרָה לֹא לִשְׂרֹת
 כִּן הַעֲבִירָה הוּא עֲבוֹד הַרְעוּת הֵלֵךְ שְׂהָרָה שְׂהָרָה רַעֲשִׁים הַנִּשְׁכָּשֵׁן בְּחַסְדוֹ לְבֹו . וְכִשְׁחֲלוֹת הַמִּדֵּה רַעֲשִׁים נִשְׁכָּשֵׁן
 בְּלִבּוֹ מִה מֵאוֹד יִקְרָה לוֹ לְבִבֵּר נִחְיָה . אֵת בְּמַעֲשִׂיָן הַלֵּב וְע"כִּי הַרְעוּת עֲבִירָה שֶׁבְּלִבּוֹ קָשִׁין הַרְעוּת מַעֲשִׂירִים .
 וְכֵן הַעֲשֵׂה שְׂהָרָה עֲלִיוֹת מִכָּל הַקִּרְבָּנוֹת וְחִבְיוֹת מֵאוֹד לְעִיּוֹת יִתְחַבֵּר הֵיכַל מַעֲשִׂרָה עַל הַקִּבֵּץ הַלֵּב . אֲשֶׁר אֵת
 חֲסִיד הֵיכַל מִבְּיָה זֶה שִׁיעוֹק הַרְעוּת הַלֵּב מִחִיבֵי שְׂהָרָה שְׂרָשִׁי מִדּוֹת רַעוּת וְחַסְדוֹת רַעוּת הַתְּלִיִין בְּלֵב . וְשִׁלָּה
 הִי עַל רִלְטָה שְׁאֵין כִּן בְּכָל הַקִּרְבָּנוֹת . כִּי בְּכָל הַקִּרְבָּנוֹת אֵת יִבְיָח חֲסָא אוֹ אֲשֵׁר . כִּן אֲחַת שִׁיחֲסוֹר לֹא עֲבוֹד
 וְשְׂהָרָה אֲשֶׁר חָסָא . אֲבָל קִרְבֵּן הוּא לְחִיבֵי לְבוֹר וְיִשְׁנֵה בְּחַסְדוֹ אַחֲרֵי שֶׁלֹּא נִשְׁכָּשֵׁן הַרְעוּת הַלֵּב מִקְרָנוֹ . וְיִחָלֵל
 כִּיֹּן הַעֲשֵׂה הַעֲשֵׂה עֲלִיוֹת מִכָּל הַקִּרְבָּנוֹת שִׁחֲסָרָה עַל הַרְעוּת הַלֵּב שִׁיעוֹק מִדּוֹת רַעוּת וְחַסְדוֹת הַתְּלִיִין
 בְּכָל הַשְּׂמִים מִכָּל הַעֲבִירוֹת כְּחִיבֵי . וְע"כִּי הִיא הַעֲשֵׂה לְכָל לְחִיבִים וְעוֹלָה כּוֹלֵה לְהַקְבִּי"ה . כִּי בְּהַעֲקֵר הַמִּדֵּה
 רַעֲשִׁים מִשְׁכָּרֵי אִינוֹ דִּי גֵמָה שֶׁשְׂפִירָה כִּי שִׁיעוֹק שֶׁלֹּא לְפָנָיו עַתָּה . רַק יִשְׁעָה עַתָּה טוֹרָה וְחֲסָא . וְחֵלֶּה
 בְּחֵלֶּה עַל טְרִירָה כְּהוֹ שְׂהָרָה טוֹרָה וְחֲתִילָה כִּן עֲשִׂיָּה כִן עַתָּה יִבְעַר לוֹ רַעֲשִׁים עַל מִשְׁכָּנָה יִתְחַבֵּר לֹא לְהַכֵּנָה ה' .
 זֶה הַרְעוּת עֲשֵׂה שְׂהָרָה עוֹלָה כּוֹלֵה לְהַקְבִּי"ה כְּלֹמֵר לְקַחַת הַמִּדֵּה לְעִבְדוֹת ה' . וְעוֹד הִיא לְכָל לְחִיבִים חֲסִיד
 הִיא עוֹלָה לֹא בְּהַעֲבִירָה אֵת אֲשֶׁר עַל הַקִּבֵּץ אֲשֶׁר אֲבָלֵה אֵת עַל הַיִּיחָ"ר וְיִטַּל אֵת שֶׁנִּקְרָנוּ שֶׁלֹּא לְהַחֲלוֹב
 הֵיכַל מִלּוֹת רַעֲשִׁים מַעֲשִׂיָן דֵּק לְהַקְבִּי"ה . וְזֶה מִרַמָּה בְּרִיקוֹת כִּי הַעֲבִירָה הִיא מִשְׁכָּרֵי עַל הַקִּבֵּץ כִּין הֵיכַל עַל
 גִּיחָס בְּכִיָּה יִתְחַדְדוּ כָּל כִּיֹּן אֶחָד וְאֶחָד לְרַעֲשִׁים וְכִי וְטוֹרָה עַל כְּכֻנָּה אֵת עַל הַיִּיחָ"ר . וְנִשְׁכָּשֵׁן מִמֵּת אֲשִׁירִים
 לְחִיבִים לִיחָה יִתְחַבֵּר לֹא לִיחָה ע"ס הוּא כְּמַעֲשִׂר יִיחָה לֹא עַם הַבְּאוֹתוֹת וְטוֹרָה שֶׁנִּשְׁכָּשֵׁן כְּחֵלֶּה
 הַיִּיחָ"ר וְנִשְׁכָּשֵׁן בְּכִיָּה יִתְחַבֵּר לֹא . וְזֶה אֲמֵר הַכְּסִיב לֹא אֲכָרֵן וְגו' . כִּי מִלָּה לוֹ יִרְכֵּה עַל שְׂמִי דְּבִרִים . וְ
 לְמַחְזִל (וְהַדְרָכָה לֹא ע"כִּי) אֵין טֵלָה ע"כִּי וְכֵן הוּא לְטוֹב כִּי כּוֹלֵל אֵת אַחֲרֵי א' . וְכֵן הוּא מִה שֶׁשְׂהָרָה

סידורו של שבת

נחבי (טובא גרש' פ"ס זה) אין זא אלף יורח . והקרא לומר (ישיעיה כ"ח) אם מי יורש דעה ואם מי יורש דעה וגו' כי זא לט' . מ' אף היה להם דעה להכין ולהשכיל היו יודעים אשר אם זה לעשות זה ברם לא יסיון זא לט' . זא של עבודה אלילים מאתו לעבור עבירות להכניס אם זה כלבו להסחות לעבירות . ולעומת זה הוא זא של הייחוד שהוא הייחוד לעבוד עבודה ה' בכל עת בשמחה ובזרחות גדול וישיעיה רשפי אם שלהבם ים . ונשאו בדבר בו למאות ה' . ועיקר תיקון החסם הוא בנחי' זו להיות בדבר שחושפין בו מחרת' כנל' . וע"כ אמרו חז"ל אם מי יורש דעה זא משה להחמיר היה להם ללמוד ואם ממשה לדון הכניסוים שיהיו בנחי' מעביר על מדותיו . והעביר כל המדות רעות לטובה . ואף אמרו היה להם לעשות כן כי זא לט' כלומר הכניס זה לעומת זה . וכל מה דאסור לן רחמנא שרי לן בעבדו כנל' כדי להסירנות בהשגח' עמל' . וע"כ אמר ידבר ה' אל לאמר ולכאורה יחמכו מהו לאמר למי יאמר . אם לאסור הרי נאמר אמר' זא אם אסור . וכבר עמד בזה הרב הקדוש בעל אור החיים על סיבה לאמר שאחריו באמירת זא אסור ואם בנינו לאמר כסב אין ידוע למי יאמר וכו' . ואם לומר ישראל כדי שיכיר העולה וכו' הרי נאמר וידבר ה' וגו' ע"כ . ולדבריו יאמר על נכון . כי היתה ליוי ה' אל משה שקדם שיאמר לאסור פרשת העולה שרומז על דרגות בע"מ בנחי' העלמות לאמר . יאמר קודם זאת לישראל שהסבה יראו וכן יעשו קודם לתקן אם אשר בלעבם בשמי' מדותיהם לעשות בעקרות ולהשפיר לטוב . ואחר כך עשית' אהרן אם קרבן העולה חסיו נכונה לכלב על שראוי הלב ואף לכלב יהיה נכון במחש' שלא יאמרו לכבוד עובד העבירה כדבראשונה . וזה וידבר ה' אל משה לאמר כלומר שיאמר קודם לישראל בחינה ז' המכרת אשר צריכין ליתן על לבביהם קודם הקרבת אהרן אם קרבן העולה ואמר זא אם אסור ואם בנינו שיאמר זא שהקרבת העולה היא בנחי' זא המורה על ירידת אם המלחם ההפך מנחי' אם זה . וע"כ אמר אין זא אלף לשון יורח מיד ולדורות . א"כ שמעון ביומר צריך הכתוב לומר במקום שיש זא חסרון כים . וסי' המעשרים לאו דוקא חסרון כים אלף ה"ס ריבוי המצר . מורה על האמור' שזא הוא לשון יורח הנגזר לאדם לרצו עמל' בחישי תובחו אל המלחם והוא יורח ים ולדורות כי שני בחיטום בו האמורים שיהיה יריב' . זא היורח לרצו לומר אל המלחם זא האמור בע"מ צריך להיות שמור אמו לדורותיו צריך ונחשבים נגד חסיד לאכור שמיד ליחות אם העבירה לעשות בו מלח' וע"כ אמר צ"ל ביומר צריך הכתוב לומר במקום שיש חסרון כים מ' ריבוי המצר כנל' כי למד גדול הוא לו לשבר מאות לבבו אשר נשבר בו מלח לעקור שורשו מלבבו . ואף גם להסיר לעשות בו טוב לזה צריך זרחות גדולה ואמר לאמר שיאמר לישראל שיכירו העולה ותשעריה וע"כ המערכת בקטיוח הרב ה"ל וזוהו מתוך קשייתו ועסה אמר לו זאת תורה העולה מ' כי זא בנחי' זא שאמרתי לך הנה זאת תורה העולה שוריתך ככב כשידור משפחה . זאת היא בחינתה בחינת הכ' כי היא מכפלת על ההורס הכל הרומז בזה המדובר ועל כן יש בה אלו השתי בנחי' ה' היא העולה שטולה כולם לה' ז' על מוקדה לומר שיהיה דוקא כליל לאישים כמו שהוא (בנחיות) כי היא על המזבח כל העולה עד בוקר מ' על שרומז על זבחה ההורגית הלב הממתיב ע"כ הילולה כמאמר הקראל כל הילולה יחידה הילולה יקטר ויפריש' כל הילולה חושב מחשבות ונבוקר יעשה המעשה לכן היא העולה כולה לה' לרמו שצריך לקחת המדה הרעה לה' . וכליל לאישים לרמו שהיה המדה עולה לה' בהצטרף השא' אשו של הקב"ה אשר הכלה אם על הילול' המרומז באישים כנאמר למעלה וע"כ היה בעשייתה ג"כ רמו לאלו השתי בחינות א' ואם המזבח מוקד בו ואולי' (מ"ד ויקרא ז') א"כ פנהם ואם המזבח מוקד עליו אין כסוי כלל אלא מוקד בו האש היה ממוקד בו . והוא לרמו שלא לעקור את האש זרה מלבד מכל וכל שלא יהיה בו טוב מדה זו רק לשמור את האש בלבדו להיות טובה למאות ה' ותמיד יהיה אם המזבח מוקד בו . והב' הוא ולבש הכהן מדו בד ומכניס בו וגו' . והוא על מ"ס האר"ז ח' בנחיות הקטורה על בד כד ר"ה . כי פסחים הוא חלקו על קוק מלך האש ולכן האש בנחי' ב"ס ש"ס שם הקליפות מוד' ח' מאות איש שסיו עם עשו ועשה מההכרים ועשה משמור לכן והשפכים לב"ד כי אלו היו שוחין לה"א ועשה נכסין במחין דקדושה כי ב"ד גי' ו' רומז ל"ק דטובא להנדר ב"ק ד"א ח' זה בד כד ר"ה . והוא רומז לבחי' מעביר על מדותיו ובדבר שחושפ' בו מחרת' כאשר בארנו . וע"כ הוא שני בגדי בד מדו בד ומכניס בד כדי שיהיה בדרך בד כד ואמר שציאר לו כוונה הקרבת קרבן העולה על מה מרומז חזר ללמד סדרו לבעלי השחובה להסגור עמלם בנחי' אלו שיהיו כן עושין כאשר רימזנו על הקב"ה במעשה העולה ואמר והרים את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח כי הדשן הוא מרמז על עשי' העבירות שהוא בנחי' הפסחיות והפסולות כמו הדשן הנשק' כי אם הנבדלים אכל עיקר המדה יהיה שארם פת'ל' בנאמר שהוא והוא הפסח הוא הילול' ירדוע והמדה הוא הירומז על שם הלב כידוע שע"כ היה מחזיק מלשי' ושמים אמה על בלשים ושמים ענין ל"ב כי רומז על לבו של אדם . והכשראה בעמלם ממעשי העבירות שבאים מבחינת הילול' צריך להרים אותן למעלה אל הלב לחשם אחר מקור שורשו שכלב כמבואר למעלה חס והרים את הדשן וגו' עד ושמו אלא המזבח כלומר להרים את הדשן בנחי' העבירה להעלות אותו ולשמו אלא הלב לראות מקום שולחו בדבוריו הלב והנה מעשי העבירות הנבאים ע"י הדבורי הלב הם נקראים כמו לבושים על ההרורים כי הם הסובבים את המדה והמדה היא הפסימית לכה . וע"כ אמר ופסח את צדיו שישפוט עליו את הנבדלים שהם האחים המה העבירות רעות אבל אינו מעשי' כי אם הנבדלים אכל עיקר המדה יהיה שארם כלכל' ולבש בגדים אחרים להלבש בגדים אחרים על המדה היא שיהיה לעשות עמה מלח' ומע"ס . והואיל אם פדון אל מותן למחש' להשליך מאתו עשיית העבירות ההם לתן . שלא ישים עוד במחש' לבו משומחם העבירות

סידורו של שבת

7

כיון שזוהי האל להשירות הקדושה בקרבנו לריך הוא קודם להשליך הסומא מהוכחות לנו כי אין
אני יכולין לזרז כאשר כחצנו כמה פעמים ואמר אל מקום פסוק סי' שהשלכת העבירות הוא במקום
הסוד כי נעשה מהם חל"כ זכיות להכ"ט ונעשה בזמני' ישימו לריף הסוד על ראשו כאשר פשטו (בעקף א')
והאם על המזנה חוקד בו לא חכמה סי' אחר לקחת המדה לעשות עמה סודות. גם יהיה אש המזנה אש
 ה"ב בוער בו ככרמאיה שיהיה אש קדשה בלפיו ויזיקד עד שאל תחית בזמני' העבירות. ונעשה יבער לתורם
 ה' למחיתו ויסוף ויחלש מלוד בחפוק' לבו ממך כקודם. וע"כ לא חכמה כלומר אינו די להכנות אש המזנה
 שלא יחשוק עוד לעבירה וכדרך הראשון שכתבנו בשם הרמב"ם. רק שצדד יזיקד בו כמלא ולמלא. והנה איתא
 בזה"ק (שם קכ"ט) אית ב"ל לזכר דייחוב מחפאי ומחפאי ליה אינו חזיל בדרך מלוא ומחפאי בכל כחו
 בדחילו ורחימו דקב"ה דא זכר למזנה חפאי דחפאי ה' ודא אינו חפאי חפאי ואית בר נש דלכתה דמחפאי
 מחפאי ויעבד חפאי ויעפסן באורייתא בדחילו ורחימו דקב"ה ולא פ"מ לקבל פסד דא זכר לאותו' וכו' עד
 דא אינו חפאי גמורס דגרים לאהדרא בינה דלחיי' יהי' דלחיי' מלכות דלחולא מנדלא מן קנהא ושם
 מיד לחסדר ביה שם הוי' וירשא מליטין נשיכין דיה"כ ונשיכין דיסורין הה"ד ושם ורשא לו ע"כ. הרי שצדד
 לריך הכ"ט לעפסן במורס בדחילו ורחימו כדי לזכות למזנה עלאה וכן אמרו חז"ל בנאם דבי אליהו אש חפאי
 חסם מה יעשה ויחפאי לו אש הרי רגיל ללמוד דף א' ילמוד פני דפיס. וע"כ אמר הכתוב ובער עליה הכסף
 כהים בנזק בנזק כי המורה נקראת עץ חיים כלומר שצדד יעפסן במורה וערך עליה העולה שיערוך מה
 עליהו בכל עת ועת יותר והקפיד עליה חזבי השלמים כי הכ"ט לריך להיות נכנס לפני כל בריה בשלם כאשר
 כתב הרמב"ם ז"ל (בהלכות נעשיתם פ"ה הלכה ח') בעלי חכמה דרכן לשלם שפלים בעיטיו צוטר. ואם חרש
 לוחן הכפילים במעשיהם הראשונים ואחריו לכן אמר חייט עושה דף וכן וכו'. אל ירגיעו לכן אל תעפין
 ומחמים יודעין שזו זכות להם שכל זמן שהם בנשים ממעשיהם שצדדו ונכלמים מהן זכותם מרובה ומעלתן
 מחבולת ע"כ. ולא הוא השלם בתחומים ובעליונים ומקשר ומקשר השלם בכל העולמות ונקרא שלמים.
 אש חפאי חוקד על המזנה לא חכמה כלומר לא חפאי אש כן הוא גדול כח עסק המורה שיהיה חפאי עילאם
 לא יספיק שוב בזה להכבירה אש המורה ע"כ אמר לא כן הוא כי איך יהיו כמה שחפאין בו מחפאין ואף
 בעסק המורה לריך הוא להיות אש חפאי חוקד על המזנה ללמד את המורה על דא השלמות בלוד המורה כאשר
 נבאר ח"ה (בשורש השני) בנאם פ"ס. ולא חכמה כ"ל שאל ד' בנחית חכמה לכנות האש על העבירה
 כחפאי. גם יאמר אש חפאי חוקד פ"ד ותפאית נגדי חפאי שחפאי יהיה נגדו חפאי כדי לזכור בהכבירה
 האש על העבירה לעפסן בכחו כן במלות וסוד אף חפאי יודע שנחלל לו עונותיו בחסד אל אש"כ לא יושם
 מאתו עשיות העבירה ולא חכמה כ"ל הכל כאשר בארט היסב למעלה :

בחרוז לעבירה לדבריו הנאמרים למעלה אשר נעשה מכיל העונש שחמה וחדוה ונחת ושחמה והוא דוגמא
 בחינה זו שחמה העבירה והעבירה עמלה נעשה ממנה מלוא ה' :

ועל זה רמז ונשר לדחות דמלכא פי' לא זה שהספער הלו אינו עושה דין בכליו להעניש את המחייב רק
 לדבר שגם הוא יסוף שחמה וחדוה וכל ולהמליך ונשר לדחות דמלכא ואחר כל זה נבאר לביאור
 שחמור שחם הוא שחמור הוא בשרה הוא וכל כוונתו ליום השבת וכבר נבאר כוונתו בימי החול ונעשה
 בשבת נשחמה שחמו למעלות ואמר חמור שיר לה' שיר חדש סי' שחמה רחוי לשיר לפניו בנחית השי' שהוא
 לשון זכר. וגם חדש שחמון בו לרופי הוי"ה בנחית חד"ש הנזכר ושע"ז נעשה בנחית חדש ושבת ולא יוכל און
 ועל"ה וע"כ נבאר מן האדם כל בנחית הס"א ועל זה רחוי להודות לו. ולומר לשמו להגיד חסדו על דבר
 כזה. ותהלתו בקהל חסידים ע"כ מאמר רז"ל (סנהדרין מ"ז ע"א) ומובא (ברש"י על פסוק בשר חסידך) כיון
 שכלנו דינם נעשו חסידים. וגם עשה כיון שנחמלו כל העונות ע"כ הארת שבת נעשו כולם חסידים וכל חסידו
 הוא עמו בקהל חסידים. וגם רומז כי ק"ל הוא ה' פעמים הוי"ה כלעיל. וב' ה' הוא שבעה רמזו על
 שבעה פעמים הוי"ה ובין הכל י"ב פעמים הוי"ה. שחמה הנרופים הנ"ל ומהכל נעשה חסידים שכללו כולם
 בחסד הגדול. וזה בקהל חסידים שמה שמרומם בקהל נעשה חסידים ע"כ ישמח ישראל בעשיוי כמה ששש
 להם הקב"ה להסיר מעליהם הנבזים האו"ס. ובני יוון ינילו במלכס כמה שחמלם שורה בזה אף שחמלם רחוי
 לפי מעשיהם ועוד ירמו שישמח ישראל בעשיוי כמה ששש בזה עשרה חר חפאיה לראש המלך כ"ל בשם
 הוהר. ובני יוון ינילו במלכס כלומר לא כמו בימי החול שהשחמה היה עבור המחקה הדינים. כי עשה חוב
 השחמה הוא כמה שחמלם המלך בדברי הוהר דכולבון שחמלם חסידו דלי. וזה ינילו במלכס דייקא.
 יכלו עמו במחול בזה שחמלם להם הקב"ה על כל חפאם וע"כ בלחור העם שהוא נקי מהכל בתוף וכבר יזכרו
 לו. כרחוי לבוא לפני המלך ולזכר לפניו. ועוד ירמו בזה לדברי הוהר ונשר לדחות דמלכא שפירשנו דבריו
 שחמלם כלי העונש עושין כהם שחמה לפני המלך. והנה כחצנו לעיל (בשורש השלישי עקף ב) דברי האר"י מה
 פ"ט על המחפאל לריך שיחזור פניו אל הכותל. שהוא שריך לשוב פניו להמחקה החמשה אלהים שחמ"ה העולות
 מספר ח"ל. והמחקהו הוא ע"כ שם הוי' מספר כ"ו. ונעשה מהכל בנחית כח"ל שהוא ר"י ס"ל ע"כ וגם כח
 רומז להם כי במחול הוא מספר פ"ו גי' אלהים הרי אלהים א' ב"ק א' ג"ס אלהים כי ש"ן מנח"ה הוא גי'
 אלהים כידוע ושאר קב"כ מספר ויעקב שהוא ב"כ אלהים עם עשרה אופיות שלהם כידוע ועוד הוא
 ב"כ ל"ד כידוע וי"ל הוא רומז ג' יחידים שנאלמו (בשורש השני). וא' מסם הוא שם אלהים הרי בין הכל

גידורו של שבת

הוא חמשה פעמים אלהים והמתקתן הוא ע"י כ"ו שנכנור שהוא מספר הוי"ה צ"ה ואך לנא' מה רבות
דשבת בכך ובכל יום ים המתקתן אלו כנ"ל ולכן אמר יהלנו שמו במחול בחוף וכנור יומרו לו פי' שאלו
הכנים עמלן שהם בני העוה נהם חמשה שפחה וחדוש לפני המקור ומשיחם יפנה קטסו והגטו של הקדו
אף מבחינת הדברים כי יפשה הכל כדוגמת השפחה והדיון נסר למחויבות דמלכא. ואמר כי רואה ה' בעמו ישיח
פניהם בישועה. פי' שכלו יסר פרוצה ה' בעמו לקדם אותם בקדושתו ובעצור זה מעביר מהם כל שפך
ובתמיה ליתרון יסרים יסאר פניהם בישועה הלו או פרוצה ה' בעמו והידלם לחלקן יקל ה' ולכן יסארה
בישועה הלו להתחנך הכל בבחינת שלמות הרחמים הכרוזם בשם ה' כסדר שמו ית' ולכן יפנה חסידים בכבוד
ידגו על משכנות פי' מה שלמו מרגנין עמה בעת הלו' והרגלה האלן בחי' משכנות יאף ע"ס כן אנו רואים
תעלות גדולת ונפלאות ביום השבת שהוא משין דוגמת עו"כ ורז"ל אמרו (ברכות י"ז ע"ב) שהוא ח' מששים
בשולם הכל. מה יפשה עוד אהנו אז בשוב"כ שהוא כפול ומטובל בששים פסמים יוסר בודאי שפסוק חסידים
יעלו אז בכבוד גדול. כי אז יהיה רוממות אז בגרוהם וחרב פסיות בידם כי אז כחיו ולא רוח השוממה
אעביר מה הארץ ולא בודלי לא יהיה פליט שום שפסם כל דרו ולא יהי' אז הלא בשלם כמכונ בתורה
וכן ה' נא'ה"ר אל שבור כנ"ל אז שקלי האלוהם והטוב וההדר הוא הוא לכל חסידיו שגששו כולם חסידים
גמורים ורבים רחמיו ועל הכל יהלנו י"ה של יכול וכולם יחד כמבואר היסב בכל דבריו הנאמרים למעלה :
ובל' אמרנו ובארנו בשורש הזה רמז לנו מלך עולמים צ"ה ות"ש בקריאת השם שבת שהוא נוסריקן שיר
בו תהמש וישיר בו תזמר לרמז שהחיוב לומר ולהלל בו ל"ה על האור כדורו המחדש בו. להיות משין
בחינת שיר חדש שיחיה לעמיד ושיר בו תכיר שהכיר מהם בחינת כסיר שיחיה לעמיד בששים פעמים יוסר
והיה השם הזה לך לזכרון לכוין בו והיה אס כן תעשה הקדושה יעורר על נספך ורוחך ושורש חלקך בהעליה
קדושת השבת אשר נגמו בו כנ"ל ושבת בו תדבקון שפחה ע"י אז לדביקות הנפש בה' להתאחד עם ער
העולמי צ"ה אכן וזכה נשלים מה שרמזנו לנאר בשורש הזה :

בלק שורט, הנשי . בעוד ה' כבודי ומרים ראשי . אחלה אל אלהי קדושי . במנפיה ומסחיל ירצה לחשי :

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך

שורש השביעי זה שמו. נאה לו ישובת בבית תעלה

יבואר בו ענין התעסקות הסודות ועשויות המעלות. שכייה על אופן שלמות הנאות להם. ולא יהיה פשיטון. ויהי לפני מי שאמר וזהו העולם. ויחנך בו הפלגה מעלה גדול המורה ששורה נשמת ישראל. שיהי לשם צעת הפלגה שחירות ביום השבת. ומסורתי יבואר קצת ענין סיפור ילידת מזרים: (ובו שני ענינים)

עַם אֵל יִדְבָּר בביאור היות הנשמה שבכל מצוה. והחובב ילינו לעשות כל המצוות ביום ונשמה שבו. ויבאר בו ענין אוריאל תליתאי שאמר חז"ל (גמ' ס"ח ע"ה) לפרש איך שלימוד התורה נחלקת לשלושה פנים. (וכו כ"ג ע"ה):

עלה א אלה הלאה לדעת בכל דבריו בשורש הקדוש בגדולה מעלת השבת שמחמת גודל אור המאיר בו נעלה האדם מכל רשימת הס"א והוא הדרך שאר"ל ביון שהאיר היום נעלה מכיון כי **סוף** בהאיר **ישור** היום נשי הכללים כל אנוח החושין על השמש להיוסין לו והוא רמז אל קדושת השבת הנקרא **יום** בדרך ונשות השבת שחמת מוקף אור היום הכל בורחין וגם ינון וזמנה וכל חיותו ארץ כאשר תורה השמש **בשבת** יאספון ואל מעונות ירצקו . ועל אור כזה רמז דוד המלך ואמר ה' אורי וישעי ס' שהאור בעלמו אור היום עלי מחמת שבת שחד האור שחלקו כל המעיטין האור גיוון בשמלתו הכפירה אל מוראל כל' יעבור ארץ **יראשו** ועבר היראה והסחד וע"כ ממי אירא . משא"ל בגלגל ה"ג שאמר רז"ל מדמן לו נר נעלה מן השפתיים **ומן** הנרקנים זה הוא ע"י הכנסת האדם עם נר במקום שהאיר וכוחה השפתיים וברקנים ושומר עלמו מהם **ונריך** להכיר ג"כ שמירת האדם שישמור עלמו מהפח שלא יפול בו ע"י אור הכר שבידו הכל מעלת אור היום **שכל** ידו יעלה מחיות רעות ומלספי' האור עלמו הוא שמכלה ומסיר את המיוק מן העולם וא"ל כלל לשמירת **האדם** כי המאור עלמו נעשה השמירה כי בהאיר היום כל חיותו ארץ אל המעונות ירצקון מילתא מחמת האדם **יראה** זה שאמר הכתוב אל את שבתות השמורו ונר' על דעתנו כי אי ה' מקדשכם שאני ה' האלקים ומעביר **אליכם** כח אורי השמוןץ עליכם כזה ומעביר ככל כל כחם ישמלה ומקדש אחכם ע"י חוקף האור המאיר לכם **ב ידועה** באלו לדבר במעלה על מעלה בבחינה זו בפסוק לדעת כי אי ה' מקדשכם . והוא כי הנה ידועה **השבתות** ועיקר לימוד התורה ועשיית כל המצוות תעשה אותן בשלמות בנפך ונשמה כאשר הזכרתי מזה **האדם** השלישי עקף א) ונשמה בבחי' אפרס לעולם בבחינה הזו מה היא ואופן הכוונה ודביקות ה' אשר **בני** ונחלה בגלגל בבחינה שנים הכוון . על מה שזה אהני ולא יכיה לו לקדשכם שמינו . ושאר תורה מרי"א **האדם** על נפשו נשמה שלו הכני **מצות** מכל מצוות התורה לקדשכם לט כנגדו ונעלמו שורש' **האדם**

השאלות